

ยุคสมัย 王
แห่ง 女
ริดาอ๋อง 魏

2

ซีพินฉา 溪畔茶 เขียน
กวิษย์พร แปลา
Rong Jing 容境 วาด

พิมพ์ครั้งที่

1

๑๕๗

ยุคสมัยแห่งริดาอ่อง

王女韶华

เล่ม 2

溪畔茶 ซี้พันฉา

เขียน

ภวิชัยพร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

ท่ามกลางเสียงล้อรถม้าบดกับถนน
หมู่หยวนอวี๋หยิบหนังสือที่ถูกคัดลอกออกมาอ่านใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบอีกรอบ
— ซี้พันฉา

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรู๊ป

ยุคสมัยแห่งริดาออง เล่ม 2

王女韶华

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

《王女韶华》Vol. 02

Original story and characters created and copyright © Author: 溪畔茶 Xi Pan Cha
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.
Illustrations by 容境 (Rong Jing)
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5420-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาน
บรรณาธิการบริหาร ไฉรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กมลทิพย์ สิทธิกรโอฬารกุล
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ บุญ รักษา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ ศุภรัตน์ พรหมหงษ์, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ผู้หญิงคนหนึ่งมาอยู่เมืองหลวงได้พักใหญ่ และไม่รู้ว่าอยู่ที่ใด ย่อมต้องพบกับอุปสรรคปัญหา แต่ที่เมืองหลวงนี้ผู้หญิงคนนี้ได้พบ “มิตร” และยังเป็น “ต้นขา” ที่ควรค่าแก่การกอดไว้เพื่อรักษาชีวิตและผลประโยชน์ในภายภาคหน้า

กระนั้น ตำแหน่งชื่อจริงของผู้หญิงคนนี้ก็ต้องลั่นกลอน เมื่ออนุของบิดาให้กำเนิดบุตรชาย นายน้อยคนเล็กของตระกูลมู่อีกทั้งท่านตาของผู้หญิงคนนี้ก็มาเสียชีวิตลง ผู้หญิงคนนี้จำต้องกลับวันหนานบ้านเกิด ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่พยายามหลีกเลี่ยง ผู้หญิงคนนี้จะต้องแก้สถานการณ์ครั้งนี้อย่างไร และจะยังคงรักษาความลับที่สำคัญยิ่งชีพเอาไว้ได้หรือไม่ มิตรผู้เป็นต้นขาคนสำคัญจะช่วยชื่อจริงของเราไว้ได้หรือไม่ โปรดติดตามได้ในเล่ม

๑๕๗

บทที่ 49

หลังจากที่มู่หยวนอวี่มาถึงเมืองหลวงก็ไปยังจวนเหวินกั๋ว กัก ๆ ก็เพื่อจัดการเรื่องที่ตระกูลเหว่ยมาพักอยู่ร่วมชายคา หากไม่มีเรื่องนี้ สิ่งแรกที่นางต้องทำการเป็นการไปยื่นเรื่องที่ฝ่ายสารบรรณกลางถึงจะถูก จะอย่างไรที่นางนึกถึงเป็นคนแรกก็ไม่ใช่ มู่จื่อเพย

มู่จื่อจึงไม่รู้จักความสลับซับซ้อนของเรื่องราวทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบจากมุมมองของตัวเองคนเดียวย่อมรู้สึกกว่าตัวเองพ่ายแพ้ เป็นเหตุให้ตอนที่มิคนถามถึงในงานเลี้ยง ไม่อาจข่มกลั่นความริษยาในใจ จึงไม่ได้ช่วยรักษาหน้ามู่หยวนอวี่ กลับพูดโพล่งออกมา

มู่หยวนอวี่คิดแล้วก็หันไปสั่งความหมิงจิน “เอาของที่นำมาฝากพี่หญิงหกออกมา ให้พี่เตาซานไปส่ง บอกกับพี่หญิงหกว่า ข้ามาเมืองหลวงมีธุระมากมายต้องทำ ที่แรกก็ต้องจัดการเรื่องที่ญาติฝั่งแม่สามีของพี่หญิงสามมาอาศัยในจวน ต่อมา ด้วยว่าปรับตัวเข้ากับอากาศของเมืองหลวงไม่ได้จนล้มป่วยเพราะต้องลมนหนาว จึงไม่ได้ไปเยี่ยมนางถึงจวน”

หมิงจินพยักหน้ารับ “เตรียมของไว้นานแล้วเจ้าคะ แต่เพราะซือจื่อล้มป่วยเสียก่อนก็เลยไม่ทันนึกถึงเรื่องนี้ ข้าจะไปบอกเตาซานเดี๋ยวนี้เลย”

ซินหู่ที่ยืนอยู่ทำอะไรไม่ถูก ร้อนใจขึ้นมากลางครัน “ซือจื่อ ภูไหนในหกล่มไม่รู้...ไม่รู้เรื่องที่ตระกูลเหว่ยมาอาศัยพักที่บ้านนี้...”

ในยามที่เตียนหนิงอ๋องไม่อยู่เมืองหลวง จวนนี้ย่อมอยู่ในสภาวะปิดตายไม่ต้อนรับแขก มู่จื่อจิ้งไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ ในฐานะลูกสะใภ้ของผู้อื่นด้วยแล้วจะทำอะไรย่อมไม่มีอิสระมากนัก อีกทั้งเหตุผลที่ตระกูลเหยวยย้ายออกมาจากจวนเหวินกั้วกงไม่ได้น่าชื่นชมสักเท่าไร การมาขออาศัยบ้านคนอื่นก็ยังไม่ควรนำมาป่าวประกาศ ด้วยเหตุนี้เรื่องราวจึงถูกจัดการอย่างเงียบๆ

แล้วก็เพราะมู่หยวนอวี๋เฒ่าได้ว่ามู่จื่อจิ้งไม่รู้เรื่อง...หาไม่แล้วหากนางรู้จุดอ่อนที่ใหญ่ขนาดนี้ของมู่จื่อเพย มีหรือจะไม่เอาออกมาใช้ เหวินกั้วกงไม่รู้ แต่มู่จื่อจิ้งเป็นอริกับมู่จื่อเพยมานานหลายปี ทำไมจะมองไม่ออกว่านางไม่มีควมกล้าที่จะพูดเรื่องขอให้คนตระกูลเหยวยมาอาศัยในจวนต่อหน้าเตียนหนิงอ๋อง ด้วยเหตุนี้ จึงต้องการอธิบายให้นางเข้าใจอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นสองพี่น้องจะมีปฏิกริยาต่อกันอย่างไร นางก็ไม่สนใจแล้ว

“เจ้ากลับไปบอกกูไหนในของเจ้าว่า หากนางชอบที่จะฆ่าแกงกันเองระหว่างพี่น้อง ก็ให้ทุกคนออกมาปะทะกันซึ่งหน้าให้สาแก่ใจ...ไปเรียกหมิงฉินกลับมา”

กวนฉีรีบรับคำแล้ววิ่งออกไปเรียกหมิงฉินที่เพิ่งเดินออกไปนอกเรือนให้ย้อนกลับมาอีกครั้ง

มู่หยวนอวี๋ย้ำประโยคนั้นกับหมิงฉินอีกรอบ “บอกให้พี่เตาซานถ่ายทอดประโยคเมื่อครูนี้อย่าให้มีตกหล่น แล้วก็บอกกับพี่หญิงหกด้วยว่า หากจะทะเลาะกันก็ให้แตกหักกันไปเลย อย่าเอาแต่แทงข้างหลังอยู่แบบนี้ จะสนุกตรงไหน หากยังไม่หายแค้น ถึงเวลานั้นก็รอดูเถอะ ระหว่างพวกนางไม่ว่าใครชนะใครแพ้ คนอื่นก็ล้วนรอหัวเราะเยาะอยู่”

คนในห้องไม่มีใครกล้าส่งเสียง มีเพียงหมิงฉินคนเดียวที่รับคำเบาๆ “เจ้าคะ”

มู่หยวนอวี๋หันไปยิ้มมองซินหู่ “หากพูดกันแค่นี้ กูไหนในของพวกเจ้านับว่าได้เปรียบ ถูกคนหัวเราะเยาะมาได้ตั้งสองสามปี คงจะชินแล้วกระมัง พี่หญิงหกไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน น่าจะเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ”

น้ำตาของซินหู่หยดแถมะ นางคิดไม่ถึงเลยว่า วันนั้นมู่หยวนอวี๋ไม่ได้ทำอะไรกับมู่จื่อเพยที่แอบเอาบ้านตระกูลมู่ให้คนอื่นอยู่อาศัย อีกทั้ง

ยังช่วยนางปกปิดคนในจวนเหวินกั่วงด้วย แต่มาววันนี้ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงกลับแสดงชัดว่าโกรธจัด...ไม่สิ อันที่จริงก็ไม่ได้ถึงขั้นนั้น แต่ทุกถ้อยคำทุกประโยคที่เอ่ยออกมากลับเหมือนมีดเล่มหนึ่งที่แทงซ้ำย้ำจุดเดิม ซึ่งข้อจี้ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน หากจะทำแบบนี้ก็ไม่ใช่ด้านางแรง ๆ ลักที่ยังจะดีซะกว่า!

กวานฉีเห็นว่ามู่หยวนอวี่ไม่พูดอะไรอีกก็ลากซินหฺรูเดินออกไป “พอได้แล้ว ยังจะยืนบื้ออยู่ทำไม กลับไปรายงานกฎไหนในของเจ้าชะ แล้วบอกนางด้วยว่า ตลอดหลายปีมานี้ข้อจี้ของพวกเราไม่เคยพูดจารุนแรงกับใคร นางทำให้เขาแตกกฎตัวเองได้ ถือว่ามีความสามารถนัก”

ซินหฺรูร้องไห้กระซิกๆ รีบจากไป

พอกวานฉีหันกลับมา ก็เห็นว่ามู่หยวนอวี่นั่งเหม่ออยู่เพียงลำพัง สีหน้าก่ลัดกลุ้มจึงตรงเข้าไปปลอบใจนาง “มีอะไรให้ข้อจี้ต้องโมโหพวกนางเจ้าคะ ข้อจี้ดีต่อพวกนางมากแล้ว พวกนางไม่รู้จักความหวังดีของผู้อื่นเองจะต้องสนใจพวกนางอีกทำไม นับจากนี้ไปไม่ต้องยุ่งกับพวกนางเลยถึงจะสบายใจที่สุด”

มู่หยวนอวี่ถอนหายใจ “ข้าไม่ได้โกรธ แค่รู้สึกเบื่อ เจ้าว่าท่านพ่อจะหาผู้หญิงมากมายขนาดนั้นทำไม ลูกต่างแม่แต่ละคนที่คลอดออกมาก็เอาแต่ทะเลาะชิงดีกันเอง และสุดท้ายแล้วก็ไม่เห็นเขาจะชอบใครจริง ๆ ลักคน”

กวานฉีกล่าว “ทำไมจะไม่มีเจ้าคะ ก็บุตรชายคนใหม่นั้นไงที่ท่านอ่องชอบนัก ถึงขนาดบีบให้ท่านต้องออกจากบ้าน”

มู่หยวนอวี่ตะลึง ลองคำนวณเวลาดูแล้วเอ่ยว่า “จริงด้วย เจ้าไม่พูดข้าก็ลืมไปแล้ว หลิวฮฺยุนมีกำหนดคลอดตอนเดือนเก้า คำนวณเวลาดูจดหมายก็น่าจะมาถึงแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นชายหรือหญิง”

นี่ไม่ใช่หัวข้อพูดคุยที่ดีเลย กวานฉีรู้สึกเสียใจที่ตัวเองปากเปราะจึงรีบชวนมู่หยวนอวี่เปลี่ยนเรื่อง “จะไปสนทำไม ข้อจี้อยู่ไกลถึงเมืองหลวงต่อให้หลิวฮฺยุนออกลูกเป็นไขก็ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกเรา นับตั้งแต่ที่พวกเรามาถึงเมืองหลวงก็ยังไม่เคยได้ไปเดินเล่นกันอย่างจริงจังเลย ไม่รู้เรียกคุณชายสามให้ออกไปเดินเล่นผ่อนคลายอารมณ์ด้วยกันดีไหม เจ้าคะ ข้าได้ยินมาว่าห่างจากที่นี่ไปไม่กี่กลมีถนนสายหนึ่งชื่อฉินวานซึ่ง

ครีครึ้นมาก มีของครบจากทั้งเหนือใต้ออกตก ข้าจะไปเตรียมเตาอุ่นมือมาให้ซื้อจื่อเพิ่มอีกสองใบ รับรองว่าไม่หนาวแน่นอน”

มู่หยวนอวี่ล้งเลใจ นางไม่รู้สึกเสียอารมณ์กับเรื่องของพี่สาวต่างมารดาทั้งสองคน ประโยคที่นางกล่าวกับซินหู่ไม่ใช่ว่าต้องการเสียสละเยาะเย้ย แต่นางคิดอย่างนั้นจริงๆ ชอบทะเลาะก็ทะเลาะกันเสียให้พอตัวเองซุทหลุมฝังตัวเอง วันเวลาที่จะต้องเสียใจภายหลังย่อมรอพวกนางอยู่

ส่วนเรื่องที่นางถูกทำให้เดือดร้อนเล็กน้อยนั้น นางไม่สนใจสักนิด เพราะเดิมทีนางก็ไม่อยากเป็นบุคคลที่สะอาดเอี่ยมไร้มลทินอยู่แล้ว ชื่อจื่อของอ่องต่างแซ่ผู้หนึ่งที่สมบูรณ์แบบ ไม่ว่าใครเห็นก็ต่างชื่นชม จะวางตัวแบบนั้นเพื่อจุดประสงค์อะไรเล่า

มู่หยวนเม่าที่ได้ยินว่าจะออกไปเที่ยวก็เห็นด้วยทันที หลายวันมานี้เขาก็อดอู้อยู่เหมือนกัน จึงรีบสวมเสื้อผ้าแน่นหนาแล้ววิ่งมาหามู่หยวนอวี่ก่อนจะออกไปข้างนอกด้วยกัน

ถนนฉีผานตั้งอยู่นอกประตูต้าหมิง อยู่ใกล้กับวังหลวงมาก แล้วก็สมกับชื่อถนน เพราะถนนสายนี้ลักษณะเหมือนกับกระดานหมากรุกที่มีสิบช่องตัดสลับกัน รอบนอกมีรั้วหินขาวล้อมเป็นวง เนื่องจากด้านในรั้วสามารถตรงเข้าสู่ประตูต้าหมิง จึงไม่อนุญาตให้ชายของ แต่นอกรั้วกลับมีพ่อค้าจากทั่วสารทิศมารวมตัวกัน ไม่ว่าของแปลกหายากอะไรก็ล้วนมี จึงนับเป็นย่านการค้าสำคัญของเมืองหลวง

เรื่องนี้เข้าใจได้ง่ายมาก ด้านในประตูต้าหมิงก็คือหน่วยงานส่วนกลางของราชสำนักอย่างหกกรม พวกขุนนางในที่ว่าการเหล่านี้มีใครบ้างที่ขาดแคลนเงินทอง หากถนนฉีผานไม่ครีครึ้นเจริญรุ่งเรืองถึงจะแปลก

ชีวิตนี้ของมู่หยวนอวี่สามารถพูดประโยคหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับคนทั่วไปได้อย่างเฉยเมยว่า ไม่ว่านางจะขาดอะไร สิ่งเดียวที่ไม่ขาดก็คือเงินทอง

เตียนหนิงอ่องคือตระกูลฝ้ายฉู๊ คนในแต่ละรุ่นล้วนใช้ชีวิตกันไม่ง่าย แต่ไม่ว่าจะยุคไหนสมัยไหน เงินจากสงครามก็คือเงินที่ได้มาง่ายที่สุด แต่อย่าเข้าใจผิด คนของจวนเตียนหนิงอ่องไม่ได้ดื่มเลือดทหาร แล้วก็ไม่ได้ยกยอกเสบียงของราชสำนัก เพราะไม่มีความจำเป็นต้องทำเช่นนั้น บริเวณ

โดยรอบชายแดนทางตอนใต้มีแคว้นเล็กๆ อยู่หลายแคว้น ชาวบ้านยากจนบ้านเมืองก็ไม่ได้เจริญรุ่งเรืองอะไร แต่ทรัพยากรกลับอุดมสมบูรณ์อย่างมาก ทำสงครามกับคนเหล่านี้รอบหนึ่ง คนของจวนเตียนหนึ่งองค์ก็ได้กินอิ่มจนอวบอ้วนขึ้นรอบหนึ่ง ส่วนทางฝ่ายของพระชายาเตียนหนึ่งองค์ หากพูดกันถึงเรื่องนี้ ครอบครัวเดิมของนางคือตระกูลผู้ซื้อขนาดใหญ่ของท้องถิ่น ดูแลหมู่บ้านที่อยู่ในภูเขาลึกนับไม่ถ้วน รวมไปถึงเหมืองแร่เงินบางแห่งในภูเขาเล็กที่เสี่ยวของราชสำนักยึดไปไม่ถึง...และในสินเดิมของพระชายาเตียนหนึ่งองค์ก็มีเหมืองที่ว่นี่รวมอยู่ด้วยหนึ่งแห่ง

แม้มีเงินทองมากถึงเพียงนี้ แต่หมู่บ้านว่นี่กลับไม่มีความต้องการในการจับจ่ายใช้สอยมากนัก และนางก็ไม่ใช่คนเลือกกินเลือกใช้ มีอะไรให้กินนางก็กินอย่างนั้น มีอะไรให้ใส่นางก็ใส่ออย่างนั้น แน่นอนว่าด้วยสถานะของนาง ต่อให้จะไม่ใส่ใจอะไรนัก แต่ของที่กินที่ใช้ก็ล้วนเป็นของชั้นเลิศเสมอ

วันนี้ออกมาเดินเล่นข้างนอก ความสนุกนั้นอยู่ที่คำว่าเดินเล่น ขณะที่กำลังเดินเตร่อย่างอารมณ์ดีกลับเจอคนคุ้นเคยคนหนึ่ง ก้าวจ้วนน้อยแห่งตระกูลหลี่

พอเขาเห็นหมู่บ้านว่นี่ก็ดวงตาเป็นประกาย ตะโกนเรียกเสียงดังมาแต่ไกล “อ้าว หายป่วยแล้วหรือ!”

หมู่บ้านว่นี่ไม่รู้ว่าจะคิดจะทำอะไร แต่รับของขวัญของคนอื่นมาแล้ว ก็ย่อมต้องคืนกลับด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม “ท่านก้าวจ้วนเกรงใจเกินไปแล้ว ข้าก็แค่เป็นหัวตเล็กน่อยเท่านั้น ท่านยังอุตส่าห์ส่งของขวัญชิ้นใหญ่มาให้”

หลี่เฟยจางโบกมืออย่างแรง “แค่โสมสองต้นเท่านั้น ไม่มีค่าอะไร! พวกเจ้าสองพี่น้องมาเดินเล่นกันหรือ พวกเจ้าเพิ่งมาอยู่เมืองหลวงได้ไม่นาน ข้าเองก็ไม่มีอะไรทำพอดี หากไม่รังเกียจ ข้าจะเป็นคนนำเที่ยวให้เอง...จะบอกเจ้าให้หะ ในเมืองหลวงมีสถานที่ที่น่าสนใจเยอะเชียวละ ถนนฉินผานี้ หากคิดจะซื้อของก็ได้อยู่ แต่ถ้าหวังอย่างอื่นกลับไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่ต้องกลัว พวกเจ้าสองพี่น้องหน้าอ่อนขนาดนี้ ข้าไม่พาพวกเจ้าไปสถานที่ที่ไม่ดีหรอก ไปดูชนไก่กันไหม ลองเล่นสักตาสองตา ช่วงฤดูหนาวที่อากาศหนาวเย็นแบบนี้ การละเล่นอย่างอื่นหาทำได้ยาก มีแค่นี้ที่เท่านั้น

ที่ยังพอจะคึกคักอยู่บ้าง”

มู่หยวนอวี๋รู้ คำว่าชนไก่แท้จริงแล้วก็คือการพนันอย่างหนึ่ง หลีเฟยจางเป็นคนแบบนี้ เวลาเล่นที่ต้องลงเดิมพันไม่ใช่น้อยๆ มาถึงก็เตรียมจะลากพวกเขาไปเล่นการพนัน ยังมีหน้ามาพูดว่าจะไม่พาพวกเขาไปสถานที่ที่ไม่ดี...ถ้าอย่างนั้นหากเป็นสถานที่ที่ไม่ดีจริง ๆ จะไม่ดีถึงขนาดไหน

นางบังเกิดความระแวงจึงส่ายหน้า “ท่านกลัวัวไปเองเถิด ข้าไม่ชอบเห็นไก่ที่จิกกันจนเลือดอาบ พวกเราเดินเล่นอยู่ที่นี้ก็ดีมากแล้ว”

“เจ้าเป็นชายชาติตรี วันหน้าต้องรับหน้าที่พิทักษ์ชายแดนแทนบิดาของเจ้า จะกลัวเลือดได้อย่างไร” หลีเฟยจางไม่ยอมแพ้ ยังต่อแยะไม่เลิกพยายามหาเหตุผลบิดเบือนมาพูดชักชวนนาง “แค่ไก่สองตัวเท่านั้น มีอะไรให้ต้องกลัวกัน เจ้าไปดูครั้งเดียวก็จะพบความบันเทิงเอง ใช่มั้ย...เจ้ากลัวว่าข้าจะทำร้ายเจ้าใช่หรือไม่ ไม่มีทางหรอก พวกเราเองก็ถือว่าถ้าไม่ตีกันก็ไม่ได้รู้จักกัน ลูกผู้ชายยกสามศอก ใครจำความแค้นข้ามคืน คนผู้นั้นก็ไม่ใช่มนุษย์!”

เขาพูดแล้วก็ตบของตัวเองเสียดังบ๊อบ ๆ

มู่หยวนอวี๋ยังคงส่ายหน้า “ข้าไม่กลัวเลือด แล้วก็ไม่กลัวว่าท่านจะทำร้ายข้า” นางชี้ไปยังเตาซานที่อยู่ห่างไปไม่ไกล “ท่านยังจำเขาได้ไหม พี่เตาซานมีฝีมือขนาดนี้ คิดจะจัดการกับท่านสักแปดคนก็ยังไม่เป็นปัญหา”

“นั่นสิ!” มู่หยวนเม่าที่อยู่ข้างๆ ช่วยพูด “อย่าคิดจะพาน้องอวี๋ไปทำเรื่องเสื่อมเสีย หากยังมีความคิดชั่วร้ายอีก ท่านโดนอัถน่วมแน่”

“ใครมีความคิดชั่วร้าย ข้าจะพาพวกเจ้าไปเล่นสนุกด้วยความหวังดีแท้ๆ” หลีเฟยจางทำหน้าน้อยใจ “หากไม่อยากไปจริงๆ ก็ช่างเถอะ ข้าไม่คิดจะบังคับพวกเจ้าสักหน่อย แล้วพวกเจ้าอยากจะเล่นแบบไหนล่ะ ขอแค่บอกมา ในเมืองหลวงแห่งนี้ไม่มีสถานที่ใดที่ข้าไม่รู้จักรัก”

มู่หยวนอวี๋กล่าว “ก่อนหน้านี้ข้าก็บอกแล้วว่าอยากเดินเล่นแค่นี้เท่านั้น”

“ที่นี่มีอะไรน่าดู...”

เมื่อบทสนทนาเริ่มวนกลับมาที่เดิม มู่หยวนอวี๋จึงเอ่ยเรียก “พี่เตาซาน” หลีเฟยจางเห็นเตาซานขยับไหล่ก้าวอาดๆ เข้ามาด้วยท่าทางเกียจคร้าน

ก็รีบยกมือยอมแพ้ทันที “ได้ๆๆ เจ้าอยากจะเดินเล่นก็เดินไป เจ้านี้มันไม่รู้จักความหวังดีของคนอื่นบ้างเลย”

ขณะหมุนตัวเตรียมจะพาเข้ารับใช้จากไปอย่างไม่สออารมณ์กลับชนขุนนางสวมชุดสีเขียวผู้หนึ่งเข้าเต็มเปา

ชุดสีเขียวอย่างมากที่สุดก็คือขุนนางชั้นห้า หลีเพยจางจึงหันไปบรรยายอารมณ์ใส่เขาทันที “เจ้าไม่มีตาหรือไร รู้ไหมว่าชนโดนใครนะ!”

หลีเพยจางก็เป็นเช่นนี้ วางตัวเผด็จการอยู่ในเมืองหลวงมานาน พวกขุนนางส่วนใหญ่ล้วนรู้จักเขาดี ขุนนางชุดเขียวที่หอบหายใจจึงยกมือขึ้นกุ่มค่านับ “ท่านกั้วจิวโปรดอภัย ช้าน้อยจะรีบไปแจ้งพระราชโองการแก่ผู้ชื้อจื่อ ไม่ทันระวังว่าท่านกั้วจิวจะหมุนตัวกลับมากะทันหันเลยพุงมาชนท่าน”

เมื่อได้ยินว่ามาหานาง มู่หยวนอวี่จึงมองไปหน้าของขุนนางชุดเขียวผู้นั้น บังเอิญยิ่งนัก เขาก็คือขุนนางคนที่รับสมุดคำร้องของนางในวันนั้น นางจึงเดินไปหา พร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ฮ้องเต้เรียกข้าเข้าเฝ้าหรือ ข้าไม่รู้เพราะออกมานอกบ้าน ลำบากได้เท่าต้องวิ่ง่วนแล้ว”

ขุนนางชุดเขียวปรับลมหายใจให้สงบ สายหน้า “หามิได้ มีขุนนางฝ่ายตรวจการกล่าวโทษชื้อจื่อ ฮ้องเต้ทรงให้คัดลอกหนังสือกล่าวโทษฉบับนั้นมาให้ชื้อจื่ออ่านด้วยตัวเอง เมื่ออ่านจบแล้วก็ให้ท่านเขียนหนังสือโต้แย้งกลับไป”

เขาพูดจบแล้วก็หยิบเอาหนังสือฉบับหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ

นี่ไม่ใช่หนังสือเรียกตัวที่เป็นทางการ ไม่จำเป็นต้องถวายค่านับ มู่หยวนอวี่เพียงยื่นมือสองข้างออกไปรับด้วยความประหลาดใจ

เมื่อคลี่ออกอ่าน เนื้อความขึ้นต้นระบุว่า “กระหม่อมมหาหมื่นขอกกล่าวโทษมู่หยวนอวี่ ชื้อจื่อเตียนหนังสืออ้างว่าเป็นบุคคลผู้ไร้มารยาทที่ขุนนางพึงมี กำเริบเลิบบานไม่เคารพกฎระเบียบ กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม...”

มู่หยวนอวี่อ่านถึงแค่ตรงนี้ ลมวูบหนึ่งก็พัดมาทำให้กระดาศะบัดพลิ่ว นางจึงพับเก็บอย่างระมัดระวัง แล้วเงยหน้าถามหลีเพยจาง “ท่านเป็นคนทำ”

หลี่เฟยจางเองก็กำลังเหล่ตาอ่านอยู่เหมือนกัน พอเงยหน้าขึ้น มาสบตามู่หยวนอวี้ก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ “ไม่ใช่สักหน่อย! หากข้าทำจะยัง มารออยู่ตรงนี้หรือ”

มู่หยวนเม่าไม่เชื่อ ถลึงตาใส่เขา “ไม่ใช่ท่านทำแล้วยังจะมีใครอีก เมื่อครูนี่ยังคิดจะลากพวกเราไปดูไก่อ้นอะไรนั่นอยู่เลย เป็นเพราะคิดจะ เพิ่มโทษอีกข้อหนึ่งให้น้องอวี้ใช่หรือไม่!”

การเล่นไก่อ้นและพนันหมาวิ่งแข่งไม่ถือเป็นความผิด แต่ก็ไม่ใช่ สิ่งที่ลูกหลานตระกูลดี ๆ จะเข้าไปข้องเกี่ยวกับ หลี่เฟยจางหนักถึง การกระทำของตัวเองก่อนหน้านี้แล้วพลันทำสีหน้าเหมือนคนมีรอยปาก กียากจะแก้ตัว

แต่ไม่ว่าหลี่เฟยจางจะแก้ตัวอย่างไร มู่หยวนอวี้ก็ไม่มีเวลามาสนใจ เขาแล้ว หลังจากเอ่ยขอบคุณขุนนางชุดเขียวและบอกกล่าวแล้วก็รีบหมุนตัว กลับขึ้นรถม้าไป

ท่ามกลางเสียงล้อรถม้าบดกับถนน มู่หยวนอวี้หยิบหนังสือที่ถูก คัดลอกออกมาอ่านใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบอีกรอบ

ผู้ตรวจการนาม “หวาหมิ่น” ผู้นี้เขียนบทความได้ดี นางเข้าเมืองหลวง มาได้ไม่ถึงครึ่งเดือน เวลาส่วนใหญ่ยังหมดไปกับการรักษาตัวเพราะไม่สบาย แต่เขากลับกล่าวโทษนางได้ถึงห้าข้อใหญ่

ข้อแรกคือ “ไร้มารยาทที่ขุนนางพึงมี” ซึ่งแค่เห็นข้อกล่าวหาทำให้ คนหวาดกลัว โดยเขียนบรรยายไว้อย่างละเอียดว่านางรังแกองค์ชายรอง จูจิ้นเฉินต่อหน้าผู้คนแบบไหน

ข้อที่สอง “กำเริบเลิບสานไม่เคารพกฎระเบียบ” บอกว่านางทุบตี ก้าวจี้กลางถนนอย่างไร

ข้อที่สาม “กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม” ข้อนี้ออกจะคลุมเครือ เล็กน้อย ความหมายโดยรวมก็คือนางมาจากชายแดน ไม่รู้จักกฎระเบียบ ไม่เข้าใจมารยาท

ข้อที่สี่ “ฟุ้งเฟ้อเกินขอบเขต” พูดถึงเรื่องที่นางซื้อหนังสือสัตว์ในร้าน ขยายหนึ่ง บรรยายเสมือนเห็นกับตาตัวเองว่าหลังจากนางจากไปแล้ว ร้านนั้น เหลือเพียงผนังสีด้านที่ว่างเปล่าเหมือนถูกปล้นอย่างไรอย่างนั้น

...อย่านึกว่าข้อสุดท้ายที่เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยหมุมหมิม ผู้ตรวจการจะร้องเรียนไม่ได้ ชื่อว่าผู้ตรวจการที่คอยให้การทัดทานนี้ไม่ได้แต่งตั้งให้แค่ในนาม ตามระบบของราชสำนัก เดิมทีพวกเขาก็มีหน้าที่ต้องชี้เป้าอยู่แล้ว ปีไหนเดือนไหนต้องกล่าวโทษก็คนที่เรื่อง หากถึงระยะเวลาที่กำหนดแล้วยังไม่สามารถทำภารกิจกล่าวโทษได้มากพอ การตรวจสอบนี้จะลามไปถึงตัวพวกเขาเอง ดังนั้นบางครั้งที่เราเวลาอยู่ในห้องพระโรงแล้วหมวกบนศีรษะของขุนนางใหญ่บางคนเอียงเล็กน้อยก็ยังเป็นเหตุให้ถูกกล่าวโทษได้ และโทษนั้นก็คือ “ไม่เคารพพิธีการ”

มู่หยวนอวีถือหนังสือฉบับนั้นไว้ในมือแล้วครุ่นคิด มู่หยวนเม่าที่นั่งอยู่ด้านข้างเห็นสีหน้าของมู่หยวนอวีก็รู้สึกตัวเองไม่ควรรบกวน จึงนั่งก้มดก้มอยู่กับตัวเองเงียบๆ

ขณะที่รถม้าใกล้จะถึงบ้านตระกูลมู่ มู่หยวนอวีก็คืนสติจากภวังค์ของการครุ่นคิด จึงหันมาพูดกับมู่หยวนเม่า “พี่ชายสาม ท่านกลับบ้านไปพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าต้องออกไปข้างนอกอีกสักรอบ”

มู่หยวนเม่าถามนาง “ไปที่ไหน”

“จวนสี่อ๋อง” มู่หยวนอวีตอบ “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์ชายรอง ข้าไม่อาจเขียนคำโต้แย้งกลับไปได้ด้วยตัวเอง จำเป็นต้องถามความเห็นขององค์ชายรองก่อน”

มู่หยวนเม่าพยักหน้ารับ “ได้ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็รีบกลับมาละ หากมีเรื่องอะไรที่ไม่ดี ห้ามปิดบังข้าเด็ดขาดเลย ข้าเองก็ช่วยออกความเห็นให้เจ้าได้เหมือนกัน”

มู่หยวนอวียิ้มรับ “ตกลง แต่ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรอก ท่านไม่ต้องเป็นห่วง”

มู่หยวนเม่าลงจากรถม้าไปด้วยความเป็นห่วง รถม้าเคลื่อนออกไปยังทิศทางที่ตั้งของจวนสี่อ๋อง

บทที่ 50

ตอนที่เข้าไป ในจวนสีอ๋องและได้พบกับจู่จินเฉินอีกครั้ง เขาเพิ่งจะเลิกเรียนกลับมาจากตำหนักหน้า ตำราบันทึกพิธีการเล่มหนึ่ง ถูกโยนไว้ตรงมุมโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ เขานั่งตัวตรงอยู่ใต้หน้าต่าง มือซ้ายถือตำราหมากล้อมกลางเก้าอี้ใหม่ดูเบื่อยุ่ยเล่มหนึ่ง โถเก็บเม็ดยาหลายสีดำและสีขาวสองโถต่างก็วางอยู่ข้างมือ มืออีกข้างหนึ่งของเขาวางทาบไว้ด้านบนโถเก็บเม็ดยาหลายสี เขายับมือเข้าไปคืบเม็ดยาออกมาเป็นระยะ เหมือนกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด เมื่อเคลื่อนไหวสายตาดูออกจากตำรา ในขณะที่จะวางเม็ดยาหลายสีลงไปในกระดานก็เห็นว่าตัวเองคืบยาหลายสี จึงโยนเม็ดยาหลายสีกลับคืนลงไปด้วยเบามือ

เกิดเสียงดัง “ติ๊ง” เบาๆ หนึ่งครั้งมาจากด้านในโถหอยกลีเขียว

และผู้หญิงน้อยก็เดินเข้ามาในขณะที่เกิดเสียงนั้น

แล้วจึงคำนับทักทาย “การะรองค์ชาย องค์ชายดื๋มยาหรือยัง”

หลินอันที่เดินนำนางเข้ามาและเลิกผ้าม่านให้รับหันมามองด้วยสายตาซาบซึ้งใจทันที...เป็นคนดียิ่งนัก!

เมื่อเทียบกันแล้ว ดวงตาดำลึบที่เหลือบมองขึ้นมาของจู่จินเฉิน กลับยากจะคาดเดา

“...” ผู้หญิงน้อยรีบเปลี่ยนคำพูด “พูดผิดๆ ข้าแค่อยากถามว่า องค์ชายกินอะไรหรือยัง ข้ามาในเวลานี้ไม่รู้วาระบวงเวลาอาหารของ

องค์ชายหรือไม่”

พลาดแล้วแท้ๆ นางไม่ได้อยากจะเข้ามาถึงก็สร้างความรำคาญใจให้อีกฝ่ายทันทีเสียหน่อย ทั้งหมดเป็นเพราะหลินอันที่เอาแต่บ่นกับนางเรื่องยา แถมก่อนที่จะเข้ามานางยังพูดถึงด้วย พอเข้ามาเลยหลุดปากถามไปโดยปริยาย

จูจิ้นเชินวางตำราหมากในมือลง “ยังไม่ได้กิน อาหารของข้าரசชาติค่อนข้างจืด เจ้าชอบกินอะไรก็บอกหลินอันเอาเองแล้วกัน”

มู่หยวนอวี๋ทำหน้าเมื่อย นี่ก็ว่านางมาขอข้าวกินหรือไง แต่เขาจะเข้าใจแบบนี้ก็ไม่แปลก...นางเดินเล่นมาเกือบครึ่งวัน เพิ่งจะมาเอาป่านนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะมาให้ตรงกับเวลากินข้าวพอดีหรอกหรือ หาไม่แล้วตอนที่นางเข้ามาคงไม่เปิดปากถามจูจิ้นเชินทันทีว่า “ดื่มยา” หรือยัง

จึงต้องอธิบายว่า “ไม่กล้ารับกวนองค์ชาย ข้ามาคราวนี้เพราะมีเรื่องสำคัญจะรายงาน...ขององค์ชายโปรดอ่าน”

หยิบหนังสือฉบับนั้นออกมาจากชายแขนเสื้อ ส่งให้หลินอัน หลินอันก็รับแล้วส่งต่อไปอีกที

จูจิ้นเชินรับมาถือไว้ในมือ ไล่สายตาอ่านวงไว้

มู่หยวนอวี๋ยืนอยู่ด้วยความกระอักกระอ่วน ช่วยไม่ได้ เรื่องนี้นางไม่ใช่ฝ่ายถูก ก่อนหน้านั้นเรื่องก็แพร่สะพัดไปจนพวกขุนนางรับรู้กันหมด จูจิ้นเชินใจกว้างไม่คิดบัญชีย้อนหลังกับนาง แต่คราวนี้กลับตึงๆ มาเป็นบทความเลยทีเดียว...บอกเล่ากันปากต่อปากมีน้ำหนักไม่เท่ากับเป็นลายลักษณ์อักษร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ยังเป็นหนังสือร้องเรียนอย่างเป็นทางการ และมีความเป็นไปได้มากว่าจะกลายมาเป็นรายงานฉบับย่อ เมื่อถึงเวลานั้นผลงานอันตรงเกียรตินางก็อาจจะถูกส่งไปตามจุดพักม้าจนรับรู้กันทั่วหล้า...

ภาพเหตุการณ์นั้นดังมาจนนางไม่กล้าจินตนาการถึง

จูจิ้นเชินอ่านจบก็วางหนังสือฉบับนั้นไว้บนโต๊ะ นิ้วเรียวยาวชี้ไปบนหน้าหนังสือแล้วถามนาง “ช่องใต้ให้คนคัดลอกหนังสือนี้มาให้เจ้า เพื่อให้เจ้าเขียนคำอธิบายตอบกลับไปงั้นหรือ”

มู่หยวนอวี๋พยักหน้ารับอย่างระแວดระวัง

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เขียนสิ” ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ค่อยเห็นเป็นเรื่องสำคัญ แล้วหันหน้ามาพูดเสริมเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ “อ้อ เจ้าไม่ค่อยอ่านตำราเลยเขียนหนังสือโต้แย้งไม่เป็น แล้วทำไมเจ้าไม่พาที่ปรึกษาสักคนมาเมืองหลวงด้วย...ช่างเถอะ ข้าเขียนให้เจ้าก็ได้ เจ้ากลับไปก็คัดลอกด้วยตัวเองสักรอบ อย่าส่งไปทั้งอย่างนั้น เสด็จพ่อจำลายมือของข้าได้”

จากนั้นเขาก็สั่งให้คนไปหยิบพู่กันและหมึกมา มู่หยวนอวี๋แทบจะคุกเข่าให้เขา...ทำไมเขาถึงได้ดีกับนางขนาดนั้นะ ไม่โกรธ แถมยังช่วยเขียนคำอธิบายแทนนางอีกด้วย!

แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความซาบซึ้ง แต่ก็ต้องรีบปฏิเสธ “ไม่...องค์ชาย ข้าเขียนเป็น ข้าแค่อยากมาปรึกษากับองค์ชายเท่านั้น เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพันกับองค์ชาย ข้ากลัวว่าหากข้าใช้คำพูดที่ไม่ถูกต้องจะทำลายชื่อเสียงขององค์ชาย”

จุลินเชินตอบกลับด้วยสองพยางค์ที่เรียบง่ายฉับไว “ตามใจ”

หากเป็นก่อนหน้านี้จุลินเชินบอกว่าจะเขียนหนังสือโต้แย้งแทนนาง บางทีมู่หยวนอวี๋ที่ได้สมปรารถนาแล้วก็อาจจะบอกลาทันที แต่หากนางชักขาเดินหนีตอนนั้นคงรู้สึกเหมือนติดค้างน้ำใจของผู้อื่น นางจึงรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรนัก “องค์ชาย ถ้าอย่างนั้นข้าเขียนที่นี้ เขียนเสร็จแล้วให้องค์ชายช่วยตรวจแทนข้า หากไม่มีปัญหาขอนำไปยื่นถวายฮ่องเต้ดีหรือไม่”

เดิมทีการเขียนหนังสือโต้แย้งก็ไม่ใช่เรื่องยาก เพราะแค่ต้องเขียนชี้แจงข้อเท็จจริงบวกกับยอมรับผิดเท่านั้น อธิบายว่าความขัดแย้งระหว่างนางกับองค์ชายและกั๋วจื๊วนั้นมีต้นสายปลายเหตุอย่างไร ยอมรับว่าวิธีการที่นางใช้ตรงไปตรงมาและหยาบคายเกินไปจริง ข้อที่บอกว่าไรรमारยาหนั้นสามารถผลักดันให้เป็นความผิดของตัวเองได้ ส่วนเรื่องอื่นก็ช่างเถอะ...เรื่องที่นางกังวลคือของจนหมดร้านอะไรนั้น นางจ่ายเงินซื้อของ ของมาเงินไป ไม่ได้ไปบังคับแย่งชิง นับว่าสมเหตุสมผล อาจจะถือโอกาสว่าร้องระบายทุกข์ว่าตนเดินทางไกลนับพันหลี่มายังเมืองหลวงไม่ว่าจะเป็นชนบทธรรมดาหรือสภาพอากาศก็ล้วนต้องปรับตัวให้ได้

แต่กระนั้นปณิธานของนางก็ยังไม่แปรเปลี่ยน ใจที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนยังคงแรงกล้า
ดุดเดิม

จูจิ้นเซินค้นพบว่าเมื่อส่งความหวังติดออกไปแล้วได้รับการตอบกลับ
เป็นเรื่องที่มีความสุขอย่างมาก มู่หยวนอวี่ไม่เห็นสำคัญเรื่องที่ตนถูก
ฟ้องร้อง แต่กลับวิ่งมาแจ้งข่าวกับเขาในทันทีเพียงเพราะกลัวว่าเรื่องนี้
จะทำลายเกียรติของเขา

นี่ทำให้เขาที่จิตใจสงบยินยอมเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ออกมา
อีกนิด “หนังสือร้องเรียนฉบับนี้ไม่ได้พุ่งเป้าไปที่เจ้า ในเมื่อเจ้าเขียนเป็น
แค่ตอบกลับไปตามกฎระเบียบก็พอ ข้าจะอ่านหรือไม่ ไม่สำคัญ”

มู่หยวนอวี่ล้งเลอยู่ชั่วคราว “...องค์ชายก็คิดอย่างนี้เหมือนกันหรือ”

จูจิ้นเซินรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “เจ้ามองออกด้วยรี”

มู่หยวนอวี่พยักหน้ารับ ก็เพราะว่ามองออก นางถึงได้ยื่นกรานจะให้
จูจิ้นเซินได้อ่านก่อนแล้วตัวเองค่อยยื่นถวายฮ่องเต้

เหตุผลไม่ใช่อะไรอื่น หวามินผู้รู้ความเคลื่อนไหวของนางนับจาก
ที่มาถึงเมืองหลวงชัดเจนเกินไป แม้ข้อที่บอกว่านาง “กระทำตามอำเภอใจ
ไม่สำรวม” จะคลุมเครืออยู่บ้าง แต่ในคำอธิบายกลับเกี่ยวพันไปถึงเรื่อง
น่าอายในจวนเหวินกั่วงที่คิดจะปิดแต่กลับยิ่งฉาวโฉ่ ถ้าอย่างนั้นความ
ขัดแย้งก็ปรากฏให้เห็นแล้ว ในเมื่อสืบข่าวเรื่องของนางมาอย่างละเอียด
ขนาดนี้ ทำไมจะไม่รู้ว่านางถูกลงโทษเพราะข้อที่หนึ่งและข้อที่สองแล้ว

โทษข้อที่หนึ่งและข้อที่สองก็คือเรื่องเดียวกัน แต่ในหนังสือร้องเรียน
กลับแบ่งแยกออกเป็นสองข้อ หากจะบอกว่าคิดเพิ่มจำนวนโทษเพื่อกุเรื่อง
ให้ใหญ่โตสะเทือนขวัญมากกว่าเดิม ในความเป็นจริงแล้วทำเช่นนั้นกลับ
ไม่มีความหมาย เหตุผลเดียวกัน...เพราะนางถูกลงโทษไปแล้ว

ถ้าอย่างนั้นทำไมต้องแบ่งแยก ผลลัพธ์หลังจากแบ่งข้อกล่าวหา
ออกเป็นสองข้ออาจทำให้ได้คำตอบ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้น แท้จริงแล้ว
จูจิ้นเซินไม่ใช่ตัวละครหลักที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ทว่าในหนังสือ
กล่าวโทษที่ผู้ตรวจการหวามินเขียนมาเล่นงานกลับตั้งจูจิ้นเซินไว้เป็น
อันดับหนึ่ง เพิ่มบทบาทให้แก่เขาที่ถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้อง ป่าวประกาศ
ว่าเขาไม่ลงรอยกับมู่หยวนอวี่ ขณะเดียวกันก็ทำให้เขาไม่อาจหลบเลี่ยง

สภาพการณ์อันน่าอเนจอนาถได้พ้น

ความไม่เป็นธรรมชาติทั้งหลายที่ซุกซ่อนอยู่ในเรื่องนี้ หากจะอธิบายว่าเป็นเพราะผู้ตรวจการที่แสวงหาความก้าวหน้าคนหนึ่งคิดจะทำลายชื่อเสียงของชื่อจื่อเตียนหนึ่งอ่อง มู่หยวนอวี่ก็คิดว่าเหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้น

จูจิ้นเฉินก้มหน้าลง ไปปลายนวลลงบนตัวอักษรซึ่งหมายความว่า “กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม” แล้วเอ่ยน้ำเสียงเรียบเฉย “เซียงจวงรำคาบ เจตจำนงอยู่ที่เพียงก¹...คงจะนึกว่าตัวเองฉลาดมากกระมัง ทว่าแม้แต่เด็กหนุ่มอายุน้อยคนหนึ่งก็ยังไม้อาจตอบตา วิธีการของสตรีแต่งงานแล้ว มักจะเป็นลูกไม้กระจอกน่าเบื่อแบบนี้เสมอ”

สตรีแต่งงานแล้ว

ฮองเฮาหรือว่าเสียนเฟย

มู่หยวนอวี่ทบทวนสองชื่อนี้อยู่ในใจตัวเองโดยอัตโนมัติ บุคคลในระดับจูจิ้นเฉินนี้ คนที่มีเหตุผล มีคุณสมบัติ ขณะเดียวกันก็มีความกล้ามากพอที่จะลงมือกับเขาก็มีแค่สตรีที่อยู่เบื้องหลังฮ่องเต้สองคนนี้เท่านั้น

ขอบข่ายของผู้ต้องสงสัยสามารถกำหนดได้ง่ายดายยิ่ง

จูจิ้นเฉินไม่คิดจะอธิบายเพิ่มเติม แค่ให้หลินอันพานางไปที่ห้องหนังสือ

ที่जनของเขามีห้องหนังสืออยู่สองห้อง ห้องหนังสือใหญ่อยู่ที่ตำหนักหน้า ข้างห้องนอนของเขามีห้องหนังสือเล็กด้วย ตอนนี้นางเข้าไปก็คือห้องหนังสือเล็กซึ่งอยู่ติดกัน

ในห้องมีชั้นวางหนังสือไม้จื่อถานขนาดใหญ่สูงจากพื้นจรดเพดาน ตั้งติดผนังสองอัน ด้านหน้ามีโต๊ะไม้จื่อถานตัวใหญ่สลักลายดอกจิวหลันบนโต๊ะวางของอย่างกระถางไฟลวดลายหูอี้ พู่กัน หมึก แท่นฝนหมึก และกระดาดเข้ครบกวัน

¹ เป็นสำนวน มีที่มาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ คือ แม่ทัพนามเซียงจวงถูกมอบหมายให้สังหารหลิวปัง (เพียงก) จึงใช้อุบายแสดงรำคาบในงานเลี้ยงหงเหมินเพื่อลอบสังหารเพียงก โดยมักใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลผู้ซึ่งคำพูดกับการกระทำไม่ตรงกัน หรือกระทำการโดยมีวาระแอบแฝง

ผู้หญิงสาวร่างแคบความได้แย่งเกือบสมบูรณ์ตั้งแต่ตอนอยู่บนรถมาแล้ว เวลานี้เมื่อจับพู่กัน รวบรวมสมาธิก็สามารถเขียนได้อย่างราบรื่นคล่องแคล่ว

ระหว่างที่เขียน บางครั้งก็ได้ยินเสียงกระทบเบา ๆ ของเม็ดหมากดังมาจากห้องข้าง ๆ จูจิ้นเชินน่าจะศึกษาตำราหมากล้อมของตัวเองต่ออีกครั้งหนึ่งแล้ว

ผู้หญิงสาวอีกคนไม่ได้ว่า แม่ฮ่องชายผู้นี้จะเป็นโรคม.2 แต่กลับสุขุมเยือกเย็นยิ่งนัก ถูกคนเล่นงานขนาดนี้แล้วยังไม่ร้อนใจ

หนังสือโต้แย้งแปดร้อยกว่าตัวอักษร เกินครึ่งเป็นคำอธิบาย ส่วนที่เหลือเป็นการยอมรับผิดควบกับคำประจบประแจงอย่าง “ฝ่าบาททรงพระปรีชา” นางเขียนได้รวดเร็วยิ่ง เพียงไม่นานก็ใกล้จะเขียนเสร็จแล้ว

จูจิ้นเชินเดินเข้ามา มองนางเงิบ ๆ อยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น “เจ้าเคยเรียนหนังสือมาก่อนจริง ๆ”

ตัวอักษรที่งดงามเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการฝึกฝนในวันเดียว ถ้อยคำที่เฝ้าเห็นได้ชัดว่าผ่านการฝึกฝนเป็นประจำมาก่อนก็แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของนาง

ผู้หญิงสาวกำลังตั้งใจปั้นเรื่องปิดท้าย ไม่ทันสังเกตว่าเธอเดินเข้ามา จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังขึ้นเหนือศีรษะ นางจึงสะดุ้งตกใจ พู่กันในมือที่กำลังลากลงจึงสละหลุดออกเล็กน้อย เขียนผิดไปหนึ่งคำ

นี่ไม่ใช่หนังสือทางการ กลับไปยังต้องคัดลอกอีกหนึ่งฉบับ ผู้หญิงสาวจึงเขียนใหม่อย่างไม่คิดอะไรมาก อมยิ้มเล็กน้อยและตอบกลับว่า “คำพูดประโยคนี้ขององค์ชาย ข้าไม่ชอบฟัง ข้าจำเป็นต้องทำตัวเป็นคนไม่รู้หนังสือจะได้ไม่เสียแรงที่มาจากชายแดนหรือไง”

“อ่อนน้อมเผด็จการบ้านนอกแห่งตระกูลมู่ไม่ควรเป็นแบบนั้นหรอกหรือ”

จู่ ๆ ก็ได้ยินคำเรียกขานกิตติมศักดิ์นี้ ผู้หญิงสาวก็ดีใจจนเนื้อเต้น... เพราะแสดงว่านางยังมีโอกาสได้เรียนรู้นะสิ!

“องค์ชาย ท่านไปได้ยินมาจากไหน”

จูจิ้นเชินตอบ “หลินอันเป็นคนบอก”

“คำพูดของคนช่างน่ากลัวยิ่งนัก คำคนสามคนก็กลายเป็นเสียได้”² มู่หยวนอวี่ปลงอนิจจังอย่างยิ่ง “องค์ชายไม่รู้อะไร ตอนอยู่วันหนาน ชื่อเสียงข้าดีมาก แต่ไม่รู้ทำไมพอมายู่เมืองหลวงถึงถูกคนเข้าใจผิด จนกลายเป็นเช่นนี้ได้”

จูจิ้นเฉินไม่ได้พูดอะไร พลันยื่นมือออกมาจับคางของมู่หยวนอวี่... เขาน่าจะอยากทำอย่างนี้ แต่คงไม่เคยทำกับใครมาก่อน ทำทางจึงไม่คล่องแคล่วนัก แต่มู่หยวนอวี่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ แม้ใบหน้าจะกลมบ่อมน แต่ร่างกายยังเล็กอยู่มาก เป็นเหตุให้ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำเช่นนี้คือกลายเป็นว่าเขากุมหน้าของมู่หยวนอวี่ไว้เกือบครึ่ง

จูจิ้นเฉินเองก็คิดไม่ถึงว่าสภาพการณ์จะออกมาเป็นแบบนี้ แต่จู่ๆ ก็สัมผัสผิวนุ่มลื่นได้เต็มฝ่ามือ เขาเลยขยับมือบีบแก้มนางโดยไม่รู้ตัว จากนั้นถึงได้บังคับให้มู่หยวนอวี่หันหน้ามาแล้วเขยคางของมู่หยวนอวี่เพื่อสบตากับเขา

มู่หยวนอวี่ “...”

ช่วงเวลาที่ถูกสัมผัสแตะต้อง นางเกือบจะยกมือผลักจูจิ้นเฉินออกไป แต่โชคดีที่ในมือยังกุมพู่กันด้ามหยกจึงหยุดยั้งการกระทำนี้ไว้ได้ นางเลยไม่ได้ลงมือจริงๆ

จูจิ้นเฉินไม่รู้สึกละเลยของตัวเองเกือบจะถูกรังแกเป็นครั้งที่สอง เขาจึงหันามู่หยวนอวี่พาลงกล่าว “กลัวรี แต่ทำไมไม่สืหน้าเมื่อครู่นี้ของเจ้าเหมือนจะชอบใจมากกว่า”

มู่หยวนอวี่ใจเต้นแรงทันที

ตอนที่นางเอ่ยประโยคนั้น นึกว่าตัวเองก้มหน้า อีกทั้งจูจิ้นเฉินยังตัวสูงกว่านางก็น่าจะมองไม่เห็น จึงไม่ได้ปกปิดสีหน้าที่แท้จริงของตน

ถูกคนภายนอกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นบุคคลประเภทเดียวกับหลี่กั๋วจิว

² เป็นสำนวนซึ่งมีที่มาจากยุครณรัฐ เมื่อขุนนางผู้หนึ่งถามผู้ครองนครว่า ถ้ามีคนบอกว่ามีเสืออยู่ในเมือง ท่านจะเชื่อหรือไม่ แนนอนว่าผู้ครองนครย่อมไม่เชื่อ แต่ถ้ามีคนถึงสามคนมาบอกว่ามีเสืออยู่ในเมือง ผู้ครองนครก็อาจลังเลใจและเชื่อว่ามีเสืออยู่จริง สำนวนนี้จึงหมายถึงเมื่อคนได้ยินได้ฟังถ้อยคำของผู้คนที่พูดรอกหูซ้ำๆ ย่อมจะคล้อยตามคำพูดนั้น จนทำให้เรื่องเท็จกลายเป็นเรื่องจริงไปในที่สุด

สำหรับนางแล้วเป็นเรื่องดีหรือร้าย แนนอนว่าต้องเป็นเรื่องดี

นี่คือยันต์คุ้มกันกายที่มีประสิทธิภาพอีกชั้นหนึ่งนอกเหนือจากมูฮยวนเมา

ระหว่างที่เดินทางมาเมืองหลวงนางก็เคยคิดพิจารณาว่าควรจะสร้างทำตัวเป็นคุณชายเสเพลดีหรือไม่ ลังเลอยู่หลายรอบสุดท้ายก็ตัดสินใจล้มเลิกความคิดนี้ เพราะเดิมทีตัวนางก็ไม่ได้มีนิสัยเช่นนั้น เสสสร้างเพียงชั่วขณะนั้นง่าย แต่เสสสร้างนานหลายปีนั้นยาก หากเผยพิรุณให้คนจับได้และย้อนกลับมาเล่นงาน นางมีก็ปากก็ไม้อาจอธิบายได้ชัดเจน

การอธิบายที่ไม่ชัดเจนแม้จะไม่ทำให้คนอื่นสงสัยเรื่องเพศที่แท้จริงของนาง เพราะความเชื่อมโยงระหว่างสองเรื่องนี้ไม่ได้มีมากนัก แต่เจตจำนงที่ทำให้นางอยากมาเมืองหลวงคือมุ่งมั่นศึกษาเล่าเรียน พอมาถึงจริง ๆ กลับต้องมาเล่นละครที่จะทำให้ตัวเองแปดเปื้อนจนทำให้สองเต๋อที่รู้สึกว่าเป็นเพียงเด็กน้อยกลับมีกลอุบายลึกล้ำไม่ต่างจากพวกจิ้งจอกเผ่า ถ้าอย่างนั้นก็ไม่รู้เป็นตัวของตัวเองจะดีกว่า

ตอนนี้นางรู้สึกว่าการตัดสินใจนี้ของตนถูกต้องอย่างมาก...เห็นไหมล่ะ คนฉลาดเยอะขนาดนี้ นางแค่หลงลืมตนไปชั่วขณะก็ถูกจูจินเฉินจับได้แล้ว

“องค์ชาย ข้าไม่ได้รู้สึกยินดี เพียงแต่คิดว่าเรื่องเหลวไหลนี้ช่างน่าขัน ข้าไม่ใช่คนแบบนั้น จึงไม่รู้สึกว่าต้องโมโหอะไร ยกตัวอย่างเช่นองค์ชายท่านเองก็ไม่เคยถือสาเรื่องที่พวกคนปากย่นปากยาวปั่นแต่งขึ้นไม่ใช่หรือ”

จูจินเฉิน “ใครบอกเจ้า ข้าถือสา”

...แบบนี้ก็คุยกันไม่ได้แล้ว

นางแอบนินทาอยู่ในใจ แต่พลันรู้สึกเจ็บแค้นเพราะจูจินเฉินบีบแค้นนางอีกรอบ ทั้งยังพูดว่า “เจ้าเพ่งหายป่วยไม่ใช่หรือ ทำไมถึงมีเนื้อขนาดนี้ เอามาจากไหนน้าหนา”

“...” มูฮยวนอวีไม่สบอารมณ์ จึงขมวดคิ้วแล้วตีมือเขา “เพราะข้าป่วยถึงได้ตั้งใจกินยา ไม่เหมือนองค์ชายที่ทำตัวเหมือนเด็ก”

หลินอันยืนหลบอยู่ตรงมุมประตู ฉวยโอกาสที่จูจินเฉินหันหลังให้ไม่ว่าอย่างไอก็ไม่มีทางหันมาเห็นว่าเขาทำสีหน้าเช่นไรพยักหน้าเห็นด้วยแรง ๆ

ขาดก็แคยกนิ้วโป้งตามเท่านั้น

จูจินเชินลูบหลังมือที่ถูกตีจนเจ็บ หรีตาลงแล้วพูดว่า “เจ้ากล้า
ประชดซ้ำ”

“มิกำลัง ขำพูดตามความจริง องค์ชายคิดมากไปแล้ว”

จูจินเชินแค้นเสียงหิหนึ่งที่ไม่ได้เถียงกับนางต่อ แต่หันไปหยิบ
หนังสือโต้แย้งของนางขึ้นมาอ่าน

แล้วก็ชี้ไปยังเนื้อความตอนหนึ่งในหนังสือโต้แย้ง “เจ้าบอกว่า
จวนเหวินกั๋วคงทำอะไร ครอบครัวของเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับครอบครัว
ของเจ้าผ่านการแต่งงานหรือหรือ”

จูจินเชินไม่เหมือนคนที่ชอบเอาเรื่องของคนอื่นไปโพยหน้า มู่หยวนอวี๋
จึงบอกกับเขาตามตรง “เกี่ยวข้องเป็นญาติกันเพราะการแต่งงานจริง แต่
ไท่ไท่ของบ้านเขามาพูดจาให้ร้ายข้าก่อน ในหนังสือร้องเรียนก่อนหน้านี้
องค์ชายเองก็คงเห็นแล้ว ในนั้นมีคำพูดที่แฝงความนัยว่าข้าไม่เคารพผู้อาวุโส
เดิมที่ข้าเห็นแก่หน้าพี่หญิงสามของข้าจึงไม่คิดจะโต้แย้งเรื่องพวกนี้ แต่ว่า...”
นางหยุดไปครู่ รู้สึกละอายที่ต้องอธิบายเรื่องไร้สาระระหว่างมู่จื่อเพยกับ
มู่จื่อจิ้งก็ยุ่งยากเกินไป จึงพูดคำว่า “สรุปคือ พวกนางไม่ติดต่อข้า ข้าเอง
ก็ไม่คิดจะสนใจอะไรอีกแล้ว เรื่องราวเป็นอย่างไรก็ยกมาพูดกันให้ชัดเจน
ไปเลย พวกนางจะทำอะไรก็ปล่อยพวกนางไป ข้ามีธุระของตัวเองที่ต้องทำ
ไม่อยากจะมาเสียเวลากับพวกนางอีก”

จูจินเชินพยักหน้ารับซ้ำๆ ด้วยท่าทางครุ่นคิด

เขาไม่ได้ตีเรื่องหนังสือโต้แย้งของมู่หยวนอวี๋อีก แล้วก็ไม่ได้พูดรั้ง
ให้นางอยู่กินข้าวด้วยกันต่อ มู่หยวนอวี๋เห็นว่าไม่มีเรื่องอะไรแล้วจึงบอกลา
นางไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้เพียงไม่นานนางจะต้องเสียใจอย่างมหันต์กับการ
ที่ตัวเองเล่าเรื่องทั่วไปในบ้านซึ่งเหมือนไม่สำคัญในช่วงท้ายนั้น

บทที่ 51

หนังสือโต้แย้ง ของมู่หยวนอวี่วางอยู่บนโต๊ะมังกรของฮ่องเต้

ฮ่องเต้อ่านแล้วก็นึกคิดไปพักหนึ่ง “วังไหวจง ไปหยิบกล่องใบนั้นมา”

ข้างฝ่ามือของฮ่องเต้วางหนังสือโต้แย้งของมู่หยวนอวี่วและหนังสือ
ร้องเรียนของหวาหมิ่นเอาไว้ วังไหวจงรู้ว่าเขาต้องการกล่องใบไหน จึง
เดินไปหยิบเจียบๆ โดยไม่ถามให้มากความอีก

เสียงกรีกดังขึ้นหนึ่งครั้ง กุญแจที่คล้องอยู่ถูกดึงออก กล่องที่เปิดอ้า
ถูกยื่นมาตรงหน้าฮ่องเต้

มือของฮ่องเต้วางลงบนจดหมายลับที่อยู่ด้านใน แต่กลับเปลี่ยนใจ
ไม่หยิบมาอ่าน แค่นั้นไปพูดกับวังไหวจงว่า “เป็นฉูไห่ยวเซิงที่ตาไม่มีแวว
หรือเป็นเพราะบุตรชายคนเล็กตระกูลมู่ห่างไกลจากการดูแลของพ่อแม่
จึงเป็นดั่งการปลุกปล้ำที่ไหวเป่ยกกลายเป็นต้นจื๊อ!”

วังไหวจงอายุเกือบห้าสิบปีแล้ว ได้ยินคำถามของเขาก็คลี่ยิ้มเผย

¹สำนวนปลุกปล้ำที่ไหวเป่ยกกลายเป็นต้นจื๊อ มีที่มาจากสำนวน ปลุกปล้ำที่ภาคใต้
กลายเป็นต้นจื๊อที่ภาคเหนือ มักใช้เปรียบเทียบว่าของชนิดเดียวกัน เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อม
หรือสถานที่ต่างกัน ผลที่ได้ออกมากลับไม่เหมือนกัน ซึ่งแท้ที่จริงแล้วต้นส้มและต้นจื๊อ
เป็นไม้คนละชนิดกัน ต้นจื๊อคือไม้ยืนต้นขนาดเล็กชนิดหนึ่ง หรือที่เรียกกันว่าส้มสามใบ
ก้านมีหนาม ใบซ้อนมีใบเล็กสามใบ ใบเล็กรูปกลมรี ดอกสีขาว ผลรูปกลมมีน้ำ สีเขียว
อมเหลือง รสขมอมเปรี้ยว

ให้เห็นวีรรอยเล็กๆ ตรงหางตาและมุมปาก “ฝ่าบาททรงให้ความสนพระทัยจริงๆ ชื่อจื่อตระกูลมู่เป็นคนเช่นไร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นมากับตาแล้ว การวิเคราะห์ของฝ่าบาทย่อมเด็ดขาดและเที่ยงธรรมยิ่งกว่าพวกคนเบื้องล่างมากนัก”

“ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ เราก็แค่เคยพบหน้าเขาครั้งเดียว จะมองอะไรออก” ฮองเต๋ตำหนิกลัวหัวเราะ “บอกให้เจ้าพูด เจ้าก็พูดมาเถอะ หรือกลัวว่าฮองน้อยจอมเพ็ดจการตระกูลมู่ผู้นั้นจะมาตีเจ้าด้วยอีกคน”

วังโหวจงโค้งตัวพลาญยิ้มขอภัย “หาใช่บ่าวเฒ่าจงใจปกปิดความคิดจะอย่างไรเสียฝ่าบาทก็ทรงเคยพบเขามาแล้วหนึ่งครั้ง แต่บ่าวเฒ่ายังไม่แม้แต่จะเคยเห็นหน้าเขา จะวิจารณ์คนอื่นทั้งที่ยังไม่เคยเห็นตัวกันได้อย่างไร”

ฮองเต๋แค้นเสียดในลำคอหนึ่งที แต่ในใจกลับชื่นชอบความระมัดระวังนี้ของเขา นึกอะไรขึ้นมาได้จึงถามว่า “เรื่องของบ้านฉีอ๋อง มีรายงานกลับมาหรือยัง”

วังโหวจงตอบ “ยังไม่มีจดหมายส่งกลับมา แต่บ่าวเฒ่าลองคำนวณดูก่อนปีใหม่นี้ก็น่าจะมีข่าวส่งกลับมาบ้างแล้ว”

“อืม เจ้าเร่งไปสักหน่อย เรื่องใหญ่อย่างการแต่งตั้งผู้สืบทอดหากยังไม่ได้กำหนด ศพของท่านลุงฉีอ๋องก็ยังไม่ฝังไม่ได้ หากลากยาวไปจนข้ามปีคงไม่แน่อน”

วังโหวจงขานรับ “พะยะค่ะ บ่าวเฒ่าจะให้คนไปแจ้งที่สภาขุนนางเดี๋ยวนี้”

จากนั้นเขาก็เดินออกไปนอกตำหนัก พูดคุยกับขันทีน้อย และเวลานี้ก็มีขันทีน้อยอีกคนหนึ่งเดินเร็ว ๆ มาถึงพอดี เขาค้อมตัวยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้กับวังโหวจงพลาญอธิบายเสียงเบา

วังโหวจงพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ หลังจากรับจดหมายมาแล้วก็ย้อนกลับเข้าไปในตำหนักอีกครั้ง เอ่ยยิ้มๆ “ฝ่าบาท องค์ชายรองก็ส่งหนังสือโต้แย้งมาด้วยพะยะค่ะ บอกว่าต้องการช่วยอธิบายแทนมู่ชื่อจื่อสักหน่อย”

ฮองเต๋กล่าวอย่างแปลกใจ “เอ๋อร์กลางไม่เพียงแต่ไม่รู้ลี้ก้อบอายจนกลายเป็นความโกรธ กลับยอมยื่นมือเข้ายุ่งกับเรื่องนี้ด้วยหรือ”

วังไหวจงยิ้มตอบ “บ่าวเผ่าก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน แต่องค์ชายรองไม่ใช่สตรี ต่อให้ถูกคนถลกกางเกงรอบหนึ่ง คิดดูแล้วก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร บ่าวเผ่ายังได้ยินมาด้วยว่า ดูเหมือนองค์ชายรองจะขึ้นชอบนิสัยของมูซ้อจื่อไม่น้อย เมื่อใดที่มูซ้อจื่อไปหาถึงจวน เขาก็ยอมพบหน้า นี่ก็ถือว่าไม่ตักกันคงไม่ได้รู้จักกัน”

ฮ่องเต้ยอมรับฟังพลางเปิดจดหมายของจูจินเซ็นออกอ่าน ถ้อยคำขึ้นต้นเป็นการยืนยันว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกันจริงๆ มูหยวนอวี๋ลงมือก็เพราะต้องการปกป้องญาติผู้พี่ของตน ซึ่งไม่ได้ทำให้เขาบาดเจ็บอะไร ตามมาด้วยรู้สึกอิจฉาที่พี่น้องตระกูลมูรักกันแน่นแฟ้นต่างให้ความรักและความเคารพต่อกัน ช่วยเหลือพึ่งพากัน จากนั้นก็กล่าวอย่างไม่เหมือนบางครอบครัวที่พี่น้องกลั่นแกล้งรังแกกันเอง ไม่ว่าวิธีการโง่เขลาเพียงใดก็ล้วนทำได้หมด ช่างน่าเบื่อหน่ายและน่าขันยิ่งนัก...

ฮ่องเต้พลิกหน้าตาลง

วังไหวจงตระหนกได้ถึงความผิดปกติจึงถามอย่างระมัดระวัง “ฝ่าบาท”

แต่กลับไม่กล้าเอ่ยถ้อยคำต่อไปอีกว่า “มีเรื่องอะไรหรือพะย่ะค่ะ” เพราะสีหน้าของฮ่องเต้ดูแย่มากอย่างยิ่ง

“จินเซ็น เด็กคนนี้...” ฮ่องเต้ถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน และเอื้อนเอ่ยเนิบช้าว่า “ช่างมีความสามารถในการกระทำที่ทิ่มแทงใจเรายิ่งนัก”

เขาวางจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของจูจินเซ็นลงบนโต๊ะ ในน้ำเสียงแฝงความเดือดดาลอย่างระงับไม่อยู่ “เจ้าอ่านสิ!”

วังไหวจงไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า เขาหดคอก้มหน้าเดินเข้าไปใกล้ แล้วกวาดตาอ่านอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นเขาก็สุดลมหายใจดังเฮือก “องค์ชายรอง...”

เขาเป็นบ้าไปแล้วหรือ

“บางครอบครัว” อะไรกัน! ฮ่องเต้ไม่ได้โง่สักหน่อย ทำไมจะมองไม่ออกว่าเขาตั้งใจเอ่ยเป็นนัย! ใช้คำท้วงติงแบบนี้ต่อบิดาของตน ช่าง... ช่าง...

ขนาดเขาที่เจ้าเล่ห์มากกลอุบายก็ยังไม่ว่าใครจะพูดอะไรดี!

“ภายนอกมองดูเหมือนเอิร์ทกลางเป็นคนนิ่งเฉย แต่ในใจกลับ

ซุกซ่อนนิสัยดูพายุที่มาพร้อมสายฟ้า เรารู้มานานแล้วว่าเขานิ๊ยะไม่ดี แต่เห็นแก่ที่เขาว่างกายอ่อนแอ หลายๆ เรื่องจึงมักจะหลับตาข้างหนึ่งลืมนตาข้างหนึ่งเสมอ นับตั้งแต่ที่เขาย้ายไปอยู่จวนของตัวเองด้านนอกก็สงบเสียงมากขึ้นไม่น้อย เรานึกว่าเขาโตแล้ว นิ๊ยะจึงเปลี่ยนไปแล้ว” สองเต๋วางมือลงบนริมขอบโต๊ะมังกร โกรธจนปลายนิ้วสั่นระริก “คิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่นิดเดียว ถึงขนาดเอาโทษมาระบายใส่หน้าเรา...”

วังไหวจงรีบเอ่ยเกลี้ยกล่อมเขา “ฝ่าบาท...ฝ่าบาทอย่าพิโรธเลยพะยะค่ะ ต่อให้องค์ชายรองจะใจกล้าแค่ไหน แต่มีหรือจะกล้าคิดร้ายต่อท่าน นี่เป็นเพราะหว่าหมิ่นผู้นั้นไม่มีตา เอ่ยตำหนิองค์ชายรองก่อนด้วยความโมโห องค์ชายรองจึงพูดเหลวไหล”

ด้วยความเฉลียวฉลาดของเขามีหรือจะมองไม่ออกถึงความผิดปกติในหนังสือร้องเรียนของหว่าหมิ่น ต่อให้เป็นสองเต๋เองก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจแต่เรื่องแบบนี้ไม่ควรนำมาพูดอย่างโจ่งแจ้ง และสองเต๋ก็ไม่มีทางยอมรับหากยอมรับเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเล่า

“คำพูดอย่างพี่น้องกลั่นเกลี้ยงรังแกกันเองนี้เกี่ยวอะไรกับหว่าหมิ่นด้วย!” สองเต๋ตวาด “เจ้าเห็นว่าเราเลอะเลือนหรือไร เป็นเพราะเขาไม่เชื่อว่านี่คือฝีมือของหว่าหมิ่น คิดว่าต้องมีคนยุยงเขาอยู่เบื้องหลัง...หากไม่สงสัยซานหลางก็ต้องสงสัยซือหลาง² ถึงได้พูดแบบนี้ออกมา!”

วังไหวจงหุบปากทันที คำพูดของจูจินเชินชัดเจนเกินไป คิดจะช่วยแก้ตัวแทนเขาก็ไม่รู้เลยว่าควรจะเริ่มจากตรงไหน

“เราคิดว่าเขาดีขึ้นแล้ว” ไฟโทะของสองเต๋ดำรงอยู่ได้ไม่นานก็มอดดับลง ความโกรธเกรี้ยวแปรเปลี่ยนเป็นความเหนื่อยล้า “กับตำหฺลางเขาก็เข้ากันได้ดี ทำไม...เฮ้อ มิน่าเล่าสุขภาพเขาถึงไม่ดีขึ้นสักที ในเมื่อใจสะสมความอาฆาตพยาบาทนี้ไว้ อาการจะดีขึ้นได้อย่างไร”

ในเมื่อยังไม่ได้แต่งตั้งผู้สืบทอดบัลลังก์ อีกทั้งตอนนี้ก็ยังคงดูวิ๊วไว้มองออก วังไหวจงจึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่พูดจาให้ร้ายองค์ชายเด็ดขาดเมื่อเห็นว่าโทะของสองเต๋ลดระดับลงแล้วจึงพูดหวานล่ออีกครั้งว่า

² ซานหลางและซือหลางในที่นี้หมายถึงองค์ชายสามกับองค์ชายสี่

“องค์ชายรองก็เป็นคนน่าสงสาร นับตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยมีวันใดที่ใช้ชีวิตอย่างพ่อนคล้ายเหมือนคนปกติ เขามีนิสัยมูทะลุไปหน่อยก็เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงได้ยาก แล้วนับประสาอะไรกับที่องค์ชายรองไม่มีมารดา มีเพียงฝ่าบาทที่เป็นบิดาอยู่แค่พระองค์เดียว ฝ่าบาทไม่ให้ภัยเขา ใครเล่าจะให้ภัยเขาได้”

“เราให้ภัยเขา เขารู้จักทะนุถนอมหรือไม่” ฮองเต๋นิกถึงถ้อยความที่เพิ่งได้อ่านเมื่อครู่ก็โมโหขึ้นมาอีก จึงออกคำสั่งทันที “ไปประกาศราชโองการที่จวนสี่อ่อง ให้องค์ชายรองไปอยู่วัดซึ่งไช่สองเดือน ในเมื่ออยู่ในจวนสี่อ่องอย่างสงบไม่ได้ก็ควรไปอยู่สถานที่ที่ทำให้เขาสงบใจได้มากกว่านี้ หากยังไม่หายอีก แผ่นดินทั่วหล้าไม่มีแห่งใดที่ไม่ใช่ของเจ้าแผ่นดิน ข้าย่อมมีสถานที่ให้เขาได้ย้ายไปอยู่อีกมากมาย!”

กล่าวถึงขนาดนี้ วังไหวจงไม่กล้าพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ได้แต่รับคำว่า “พะยะค่ะ”

ยังเหลืออีกสองเดือนก่อนจะปีใหม่ ปลายเดือนสิบเอ็ดราชสำนักยังคงยุ่งุ่นวาย ท่ามกลางความขุสุมนี้ ชาวที่องค์ชายรองจุจินเชินถูกลังให้ไปอยู่วัดซึ่งไช่เป็นดั่งน้ำมันหยดหนึ่งที่ทำให้ไฟลุกไหม้ขึ้นท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บ

ตำแหน่งผู้สืบทอดบัลลังก์ถูกถ่วงรั้งไม่มีการแต่งตั้งมานานหลายปี องค์ชายทั้งสี่ของผู้คนทั้งในและนอกวังหลวงต่างก็เป็นเหมือนดวงดาวสี่ดวงที่ทอประกายไม่หยุดนิ่ง ร้อยรัดเกี่ยวพันจิตใจของเหล่าขุนนางในราชสำนัก ไม่มีใครรู้ว่าดาวดวงไหนจะทอประกายเจิดจ้า เลื่อนชั้นลอยขึ้นเป็นดาวจื่อเว่ย³ แล้วก็ไม่ว่าดาวดวงไหนจะดับแสง หล่นหายไปจากขอบฟ้าไว้ว่าสนากับตำแหน่งจักรพรรดิตลอดกาล

เกิดเรื่องเช่นนี้กับจุจินเชินในเวลานี้ แม้ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเขา แต่ก็มากพอจะสันคลอนจิตใจผู้คนได้แล้ว

ทุกฝ่ายต่างส่งกำลังคนและกำลังม้าระดมสืบข่าวจากทั่วสารทิศ

³ ชื่อดวงดาวที่อยู่ในกลุ่มดาวเหนือ ถือเป็นสัญลักษณ์ของเจ็กเขียนฮ่องเต้หรือกษัตริย์

แต่กลับไม่มีใครที่ได้รับข่าวถูกต้องแท้จริง

หากเรื่องภายในวังสามารถเล็ดลอดออกไปข้างนอกได้ง่ายดายถึงขนาดนั้น ชั้นที่ใหญ่มากผู้ควบคุมงานฝ่ายในอย่างวังโหวงก็ควรยื่นคอไปยังตำแหน่งที่สมควรวางก่อนใคร

แต่หากเป็นคนที่อยู่ในวังหลวงเหมือนกัน จะอย่างไรก็สืบข่าวได้สะดวกกว่าไม่มากนักน้อย

เพราะความเดือดดาล ประโยค “แผ่นดินทั่วหล้าไม่มีแห่งใดที่ไม่ใช่ของเจ้าแผ่นดิน ข้าย่อมมีสถานที่ให้เขาได้ย้ายไปอยู่อีกมากมาย” ของฮ่องเต้จึงค่อนข้างดัง ชั้นที่ที่เฝ้าอยู่ด้านนอกก็มีบางส่วนที่ได้ยิน ประโยคนี้จึงเริ่มดังไปเข้าหูเส้นสองเฮาที่อยู่ในตำหนักคนหนึ่งกับเสียนเพยที่พำนักอยู่ในตำหนักหย่งอัน

“เหนียงเหนียง หรือว่าจะให้บ่าวไปลองดูอีกครั้ง...”

“ช่างเถอะ”

เส้นสองเฮาสวมเสื้ออ่าวผ้าทอสีเขียวปักลายดอกไม้ด้วยดินทอง ชายกระโปรงปักลายเมฆสีทองยาวกรอมเท้าสะท้อนแสงเป็นประกายสีทองอร่าม กำลังนั่งอยู่บนเตียงเตา ปีนี้นางอายุเกินสามสิบปีแล้ว แต่ยังรักษาความงามไว้ได้เป็นอย่างดี นิ้วมือที่จับถ้วยชาลายกระสือพันตัดดำขอบทอง ยังคงเรียวยาวและขาวดุจต้นหอมเหมือนนิ้วมือของดรุณีน้อย

เส้นสองเฮาองุ่นน้ำชาในถ้วยซึ่งเป็นสีทองสุกใส ดอกกุยฮวาอ่อนหลายสิบดอกบังจุ่มบังลอยอยู่ในน้ำ ส่งกลิ่นหอมสดชื่น นางเอ่ยเนิบช้าว่า “ในสายตาของวังโหวงจะมีแต่ฝ่าบาท ไม่ต้องไปหาเขาให้เสียเวลาหรอก”

ขุนกุญคนรู้ใจของเส้นสองเฮาที่พูดคุยกับนางก่อนหน้านี้เอ่ยว่า “หากได้ยินเพิ่มอีกสักคำก็ดี คงจะได้ง่ายขึ้น”

เส้นสองเฮายกถ้วยชาขึ้นมาตรงหน้า ครุ่นคิดแล้วก็รู้สึกหงุดหงิดใจ ต้มไม่ลง สุดท้ายจึงวางถ้วยกลับลงไปบนโต๊ะแล้วผลักไปไว้ด้านข้าง “นิสัยของเอ๋อร์กลางคาดเดาได้ยากที่สุด ต่อให้ได้ยินเพิ่มมาอีกหนึ่งประโยคก็คงเดาได้ยากอยู่ดี”

ขุนกุญเดาได้ว่าเหตุใดนางถึงหงุดหงิด จึงเอ่ยเบาๆ “เหนียงเหนียงกลัวว่า...”

เส้นสองเฮาแม้มปากไม่ตอบ

ซุนกูกจึงกล่าว “เหนียงเหนียงไม่ต้องเป็นกังวล ท่านกั้วจิวพยายามเข้าหาด้วยวิธีอ้อมๆอยู่หลายวิธีก็ยังไม่สำเร็จ นิสัยขององค์ชายรองคาดเดาได้ยาก เวลาปกติก็ไม่คบค้าสมาคมกับใคร ไม่มีคนที่จะให้สับขาครวได้เหมือนกัน”

เส้นสองเฮาส่ายหน้า “เรื่องนี้ข้ารู้ เพียงแต่เวลาเอ๋อร์หลางทำอะไรคนอื่นมักจะเดาทางไม่ถูก ทั้งๆที่เรื่องนี้เขาเป็นฝ่ายได้รับความอยุติธรรมแต่ทำไมเขาถึงยังไปยั่วให้สองเต้โมโหจนถูกลงโทษล่ะ เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องที่เตรียมไว้ก็ยังไม่ทำได้”

สถานการณ์ครั้งนี้ที่เส้นสองเฮาส่งขึ้น เป้าหมายที่แท้จริงไม่ใช่สร้างความอับอายให้กับจูจินเชิน ก็เหมือนอย่างที่ว่าโจวจกกล่าว เขาคือองค์ชายไม่ใช่องค์หญิง ต่อให้ถูกคนถอดกางเกงแล้วจะอย่างไร เรื่องนี้ย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อจูจินเชินเลย

แต่ด้วยนิสัยของจูจินเชินแล้ว เขาควรจะจดจำความแค้นนี้ไว้ ไม่คิดให้อภัยง่ายๆ ถึงจะถูก

เส้นสองเฮารอวันให้เขาแตกหักกับมู่หยวนอวี่ แต่วันนั้นกลับไม่มาถึงเสียที กลับกันคือทั้งสองฝ่ายเริ่มไปมาหาสู่กันบ่อยขึ้นด้วยซ้ำ

นี่ทำให้เส้นสองเฮาจำต้องระวังตัว เตียนหนิงอ่องไม่เคยก้าวกาย่เรื่องราวในเมืองหลวง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าคนในเมืองหลวงจะมองข้ามกลุ่มอิทธิพลขนาดใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่ห่างไกลกลุ่มนี้ไปได้

ช่วงเวลาหลายยุคหลายสมัยก่อนหน้านี้ ไม่เคยปรากฏเหตุการณ์ที่ยุ่งยากเกินจะคาดเดาของบรรดาเชื้อพระวงศ์เช่นนี้มาก่อน มีบุตรภรรยาเอกก็แต่งตั้งบุตรภรรยาเอก ไม่มีบุตรภรรยาเอกก็แต่งตั้งบุตรชายคนโต ไม่เคยจำเป็นต้องช่วงชิงอำนาจกันแบบนี้

นางโชคไม่ดี ดันมาอยู่ในยุคสมัยที่มีเหตุการณ์นี้พอดี จึงจำเป็นต้องวางแผนรับมือเสียแต่เนิ่นๆ

นางคือสองเฮาแห่งวังหลวง นางไม่มีความจำเป็นแล้วก็ไม่ต้องการไปเกี่ยวข้องกับอ่องผู้พิทักษ์ดินแดน นางไม่อาจได้ครอบครองกองกำลังนี้ แต่อย่างน้อยก็ต้องมั่นใจว่ากองกำลังนี้จะไม่ตกไปอยู่ในมือของคนอื่นเช่นกัน

คนอื่นที่ว่าเป็นคำเรียกเน้นเฉพาะจูจินเฉิน...อย่างน้อยเส้นสองเขาก็ไม่เคยเห็นองค์ชายสามจูจินยวนอยู่ในสายตา ด้วยเป็นบุตรอนุภรรยา เขาจึงไม่อาจพินิจฐานะขึ้นมาได้

เดิมทีสถานการณ์ในครั้งนี้มีประโยชน์ต่อนาง เพียงแค่หมู่หยวนอวี่มาถึงเมืองหลวงก็ทะเลาะกับจูจินเฉินทันที นางแค้นนั่งมองเฉยๆ ก็พอทว่าทิศทางที่เหตุการณ์ดำเนินไปในภายหลังกลับทำให้นางไม่เข้าใจ นางจึงไม่อาจนั่งเฉยได้อีก จำต้องลงมือเพื่อขยายช่องว่างแห่งความไม่ลงรอยระหว่างจูจินเฉินกับหมู่หยวนอวี่ให้กว้างขึ้นและลึกลงไปอีก

ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นต่อมาก็ยังสร้างความงุนงงให้กับนางอยู่ดี

จูจินเฉินไม่ได้ทำอะไรหมู่หยวนอวี่ แต่กลับก่อเรื่องให้ฮ่องเต้พิโรธ ทำให้ตัวเองเดือดร้อนจนต้องย้ายไปอยู่วัดซึ่งไซว่

“เหนียงเหนียง ไม่ว่าจะอย่างไร นี่ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องร้ายสำหรับเหนียงเหนียง ครั้งแรกที่องค์ชายรองแสดงความเอาแต่ใจต่อหน้าฮ่องเต้ก็ทำให้องค์ชายรองต้องระเห็จออกจากวังหลวง พอมารอบที่สอง แม้แต่จวนสี่อ๋องก็ไม่อาจอาศัยอยู่ได้อีก หากยังมีรอบที่สาม...เหนียงเหนียงยังจะกลัดกลุ้มไปทำไมเล่าเพคะ”

เส้นสองเฮานี้ถึงคำพูดประโยคนั้นที่ฮ่องเต้ตรัสด้วยความเกรี้ยวกราด ความคิดที่เหมือนถูกปกคลุมด้วยหมอกหนาก็พลันสว่างวาบขึ้นมา “ที่เจ้าพูดก็ไม่ผิด ในบรรดาองค์ชายทั้งหลาย รวมถึงต้าหลางผู้โง่เขลา ใครบ้างที่ไม่เคารพนอบน้อมต่อฮ่องเต้ มีเพียงเอ๋อร์หลางคนเดียวที่เจียบขริ่มไม่เคยรู้เลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ ชอบก่อเรื่องไม่ขาดระยะ อีกทั้งยังมีนิสัยโหดร้ายผิดมนุษย์มนา นิสัยแบบนี้ของเขา เดิมทีก็ไม่เหมาะให้ปกครองใต้ล้าอยู่แล้ว...”

ตำหนักหย่งอัน

เสียนเพยกับจูจินยวนก็กำลังพูดคุยเรื่องนี้อยู่เช่นกัน

พูดกันอยู่นานก็ยังไม่อาจเข้าใจต้นสายปลายเหตุ

เสียนเพยชักใช้บุตรชายอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน “ซานหลาง เจ้าลองไต่ตรองให้ละเอียดอีกครั้งซิ เจ้ากับเอ๋อร์หลางอยู่ในจวนสี่อ๋องด้วยกัน

เจ้าอยู่ใกล้เขามากที่สุด จะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุสักนิดเชียวหรือ”

จูจิ้นยวนส่ายหน้าอย่างจนใจ “แม่ข้าจะอาศัยอยู่ใกล้กับพี่รอง แต่จะมีคนปกติแบบไหนที่สนิทสนมกับเขาบ้าง ข้าไม่รู้จริงๆ”

เสียนเพยพึมพำกับตัวเอง “แบบนี้ก็แปลกแล้ว”

ที่แปลกไม่ใช่เพราะจูจิ้นเซินถูกลงโทษ และเรื่องในครั้งนี้ ไม่ว่าคิดอย่างไรก็ไม่ควรลงโทษเขา

ผลลัพธ์ที่ผิดปกตินี้ย่อมต้องให้ความสำคัญ

แต่ในเมื่อไม่มีเบาะแส นางก็ได้แต่กล่าวว่า “ช่างเถอะ เจ้าออกไปก่อน ควรจะไปส่งเออร์กลางได้แล้ว”

จูจิ้นยวนที่นึกขึ้นได้ว่าพี่ชายปากร้ายซึ่งมักจะสร้างความขุ่นเคืองให้เขาถูกขับออกจากจวนสี่อ่อง...แม้ว่าความขุ่นเคืองนี้จะเป็นเพราะพี่ชายปากร้ายหาเรื่องใส่ตัวเสียส่วนใหญ่ ก็อดรู้สึกชึ้นบานไม่ได้ จึงเอ่ยรับคำแล้วบอกลา ก่อนจะจากไปอย่างรวดเร็ว

แต่ภาพเหตุการณ์ที่จูจิ้นเซินต้องหลบหนีอย่างกระเซอะกระเซิงและหม่นหมองในจินตนาการของเขากลับไม่ได้เกิดขึ้น เพราะเมื่อเขากลับไปถึงจวนสี่อ่อง ภายในเรือนขององค์ชายรองจูจิ้นเซินก็เหลือเพียงองค์รักษ์และขันทีไม่กี่คนเท่านั้น จูจิ้นเซินเก็บสัมภาระเสร็จเรียบร้อยแล้ว และมุ่งหน้าไปยังวัดซึ่งไซ่วเพื่อ “สงบจิตใจ” แล้วด้วย

บทที่ 52

อีกฟากหนึ่ง หลังจากที่มู่หยวนอวี๋ส่งหนังสือโต้แย้งไปได้สองวัน
ฮ่องเต้ลงพระอักษรแล้วส่งกลับคืนไปยังสภาขุนนาง

ในเวลานี้คนที่สนใจเนื้อหาของหนังสือโต้แย้งต่างก็สืบความจนรับรู้
แน่ชัดแล้ว

คนอื่นยังพอทำเนา ซื่อจื่อเตียนหนึ่งอ่องแค่เข้าเมืองหลวงก็ถูก
คนถวายฎีการ้องเรียน ไม่รู้ว่าตัวเขาเองกำเริบเลิບสานจริง ๆ หรือไป
ขัดหูขัดตาใครเข้าจึงถูกใส่ร้าย คนส่วนใหญ่จึงแค่อยากรู้อยากเห็น

มีเพียงซูหยินเหวินกั้วกงเท่านั้นที่แทบจะไม่โหล่นตาย

เพราะในหนังสือโต้แย้งเอ่ยถึงนางอย่างชัดเจน มู่หยวนอวี๋กล่าวว่า
ตนเพิ่งเข้าเมืองหลวงได้ไม่นาน ได้ไปเยี่ยมเยียนบ้านอื่นมาแค่สอง
ครอบครัว คิดไม่ออกจริง ๆ ว่าตัวเองไม่ให้ความเคารพผู้อาวุโสตั้งแต่
เมื่อไหร่ มีเพียงเรื่องเดียวที่อาจพอเป็นไปได้ นั่นก็คือซูหยินเหวินกั้วกง
แม้จะไม่แนใจนัก แต่ในเมื่อถูกร้องเรียน ตนก็ไม่กล้าปกปิดเรื่องใดต่อ
ฮ่องเต้อีก จึงต้องเล่าเรื่องทุกอย่างตามความเป็นจริง

แล้วจากนั้นก็บรรยายถึงเรื่องที่ตระกูลเหว่ยมาพักที่บ้านของตัวเอง
ไม่ยอมย้ายออก

“กระหม่อมกับพี่ชายสามต่างก็เป็นบุรุษ ไม่สะดวกจะอยู่ร่วมชายคา
กับตระกูลเหว่ย การที่ต้องเชิญแขกทั้งหลายออกไปคือการกระทำที่เกิด

จากความจำเป็น แต่กระหม่อมยังคงรู้สึกละอายใจต่อสุหยินเหวินกั้วกง เป็นเหตุให้ไม่กล้าไปพบหน้า...”

สุหยินเหวินกั้วกงนิทานหมู่หยวนอวี่ไปประโยคหนึ่งในงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดขององค์หญิงใหญ่ซินเล่อ นั่นถือเป็นงานใหญ่ที่มีผู้คนร่วมงานเยอะมากแล้ว ตอนนั้นนางรู้สึกสาแก่ใจ แต่นางกลับไม่คาดคิดว่าหมู่หยวนอวี่จะหาโอกาสที่คนได้รับรู้เยอะยิ่งกว่าตอกกลับนาง

การร้องเรียนและการโต้แย้งคือขั้นตอนของราชสำนัก ผู้ที่ได้รับข่าวก่อนก็คือเหล่าบุรุษที่เป็นขุนนางซึ่งทำงานอยู่นอกบ้าน ส่วนพวกสตรีที่อยู่เรือนหลังจะได้รับข่าวล่าช้ากว่าเล็กน้อย

เหวินกั้วกงอายุมากแล้ว มีเพียงพิธีใหญ่ที่สำคัญเท่านั้นเขาถึงจะเข้าร่วมอีกทั้งเวลาปกติก็แทบไม่เคยสนใจเรื่องการเมืองการปกครอง แต่แม้เขาจะไม่ถามไถ่ก็ยังมีคนมาเล่าให้เขาฟังอยู่ดี

ภรรยาชาวอายุปุ่นนี้แล้วกลับยังสร้างเรื่องใหญ่โต เหวินกั้วกงโกรธจนหน้าเขียว กลับมาถึงก็ชี้หน้าสุหยินเหวินกั้วกง แต่เพราะโมโหมากจึงพูดไม่ออก ต้องตื๋มซาอู่ๆ สองถ้วยติดกันถึงจะลดไฟโทสะในใจลงไปได้เล็กน้อย แล้วถึงตำหนินางด้วยความขุ่นเคือง

สำหรับสุหยินเหวินกั้วกง เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป พอได้ยินว่าสามีพลิกสมุดบัญญัติเข้ามาเล่นงาน นางก็รู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางวันแสบๆ

ต่อให้คำพูดของหมู่หยวนอวี่จะสวยงามสักแค่ไหน ความหมายก็ชัดเจนอยู่แล้ว...

ญาติของเจ้าไปยึดบ้านของคนอื่น เขาต้องการให้ญาติของเจ้าย้ายออกด้วยมีเหตุผลจำเป็น การที่เขาจะรู้สึกเกรงใจไม่ยอมพบหน้าเจ้าก็เป็นเรื่องปกติ เจอหน้ากันแล้วจะพูดว่าอะไร ไม่พูดก็เรียกว่าปิดบัง พูดไปแล้วก็เท่ากับตบหน้า หลีกเลี่ยงที่จะเจอในเวลาเช่นนี้ถือเป็นวิธีจัดการที่เหมาะสมที่สุดแล้ว

เจ้าไม่รู้ไม่เข้าใจก็ยังไม่พอทำเนา แต่นี่ยังจะฟื้นผอยหาตะเข็บ ชักใช้คนอื่นไม่เลิกว่าทำไมไม่ให้เกียรติเจ้า

สุหยินเหวินกั้วกงคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเรื่องในตอนนั้นจะแก้ตัวได้ด้วย

วิธีเช่นนี้ นางโอรจนตัวลั่น คิดจะสั่งให้คนเตรียมรถม้า เพื่อไปคิดบัญชีกับมู่หยวนอวี่ แต่เหวินกั๋ววงกลับขวางนางอยู่หน้าประตู “ตอนนี้เจ้าไปหาเขาแล้วจะพูดอะไร ใครใช้ให้เจ้าไปปากมากอยู่ข้างนอกก่อน!”

เวลานี้ฮูหยินเหวินกั๋ววงหมดใจจะอธิบายหรือแก้ต่างให้ตัวเองแล้ว เพียงกล่าวเสียงลั่น “ต่อให้ข้าไม่ควรเอาไปพูด เจ้าเด็กตระกูลมู่ผู้นั้น ก็ไม่ควรพูดถึงข้าในฎีกา เขา...เขาเป็นคนแบบใดกัน ถึงได้ไม่รู้จักรักหน้าเขาเอาเสียเลย”

“เจ้ารู้ว่าเขาเป็นเด็กหนุ่ม จิตใจไม่สงบนิ่ง เวลาโกรธไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำได้หมด แต่ก็ยังจะไปหาเรื่องเขา เจ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่ใช่เพราะหาเรื่องใส่ตัวหรอกหรือ” เหวินกั๋ววงตวาดนางอย่างเดือดดาล “เจ้าไม่ชอบที่เขาไรรายาาก็แค่พูดคุยกับคนในบ้านก็พอ ทำไมจะต้องเอาไปพูดข้างนอก!”

ฮูหยินเหวินกั๋ววงที่เห็นว่าเขาเอาแต่กล่าวโทษตัวเองก็เริ่มมีโทสะขึ้นมาบ้าง ความอับอายที่กลายเป็นความโกรธยิ่งรุนแรงมากขึ้น “สรุปก็คือไม่มีใครทำแบบเขา ผู้อาวุโสในบ้านตำหนิแค่คำเดียว เขาไม่ชอบฟังก็วิ่งแค้นไปฟ้องถึงตำหนักจินหลวน วันหน้าหากมีคนทำอะไรเขาจริง ๆ เขาจะไม่ฆ่าล้างตระกูลเลยหรือ...นายท่านเอาแต่ตำหนิข้าแบบนี้ หมายความว่าอย่างไร!”

“ขนาดคำพูดของข้า เจ้าก็ยังไม่ยอมฟัง ยังจะยกย้อนข้าอีก” เหวินกั๋ววงหัวเราะเสียงเย็น “ข้าพูดตั้งแต่เมื่อไหร่ว่ามู่ซื่อจื่อเอาเรื่องนี้ไปฟ้อง เป็นเพราะมีผู้ตรวจการร้องเรียนเขา เขาต้องส่งหนังสือโต้แย้งให้ฮ่องเต้ ถึงได้พูดเรื่องนี้ขึ้นมา หากเจ้าไม่ปากมากก็ไม่มีเรื่องแล้ว ผู้ตรวจการพวกนั้นก็เหมือนปลิงดูดเลือด เดิมทีฐานะของมู่ซื่อจื่อก็กระตุ่นความรู้ลึกลายากรู้ยากเห็นของผู้คนอยู่แล้ว เกรงว่านับตั้งแต่เข้าเมืองหลวงมาก็คงถูกคนหมายหัว เจ้ารีบร้อนส่งมิดีให้คนอื่น ถูกคนอื่นหลอกใช้ยังไม่รู้ตัว ตอนนี้ยังเอาแต่นึกว่ามู่ซื่อจื่อเล่นงานเจ้า บ่อน้ำเบื่องหลังเขาลึกยิ่งนัก เจ้ายังไม่ทันประมาณกำลังตนว่าควรไปช้องแฉด้วยไหมก็เอาหัวที่มลงไปแล้ว!”

คนเราย่อมมีเรื่องที่ไม่ถนัด อย่างฮูหยินเหวินกั๋ววงที่เป็นมือดีในการกำราบสะใภ้ แต่พอเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครอง

นางกลับไม่มีความเจ็บคมในการรับรู้ แต่เมื่อเหวินกั้วกงเอ่ยเช่นนี้ นางก็รู้แล้วว่าเรื่องนี้ไม่มีธรรมดา แต่ไม่ธรรมดาตรงไหน นางกลับยังคิดไม่ออกได้แต่นั่งอึ้งไป ก่อนจะกล่าวว่า “ใครหมายหัวเขา”

เหวินกั้วกงที่ระเบิดโทสะอยู่นานจึงถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า “ตอนนี้จะมองออกได้อย่างไร สรุปก็คือเจ้าหยุดสร้างเรื่องบ้างเถอะ ต่อให้เจ้าจะไม่ชอบสะใภ้ใหญ่ แต่ไม่เห็นต้องพาลโกรธไปยังน้องชายของนางมาดแม่สามีของเจ้าเอามาใช้กับสะใภ้ก็พอ เขาคือจวินอ่องในอนาคตขนาดฮ่องเต้ยังไม่เคยตำหนิเรื่องมารยาทของเขา แล้วเจ้าคู่ควรนั้นหรือหากการแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์ครั้งนี้ต้องสิ้นสุดลงจริงๆ เจ้าจะไปหาลูกสะใภ้ที่เป็นบุตรสาวของจวินอ่องมาจากไหนได้อีก”

ตำแหน่งของเตียนหนึ่งอ่องเหนือกว่าบรรดาอ่องทั้งหลาย เพราะสกุลมู่คือสกุลอ่องต่างแซ่ แม้จะมีบรรดาศักดิ์เป็นอ่อง แต่ไม่ถือเป็นเชื้อพระวงศ์ กระนั้นเขากียังถือเป็นผู้สูงศักดิ์ที่มีคุณูปการต่อแผ่นดิน เหล่าขุนนางก็ยังคงเขาเป็นผู้สูงศักดิ์ที่มีคุณงามความดี มู่จื่อเพยจึงได้แต่งเข้ามาเป็นภรรยาเอกของชื่อจื่อเหวินกั้วกง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วบุตรสาวของอ่องสกุลจู่ไม่อาจทำได้ อย่างมากก็ได้แค่แต่งกับบุตรชายของขุนนางที่ไม่อาจได้รับตำแหน่งสืบทอดใดๆ

นี่คือกลยุทธ์ที่ราชสำนักใช้ป้องกันไม่ให้อ่องเชื้อพระวงศ์มีอำนาจเหนือกว่าครอบครัวของฮ่องเต้ ก็เหมือนการที่เลือกฮ่องเฮาจากหญิงตระกูลทั่วไปหรือตระกูลขุนนางเล็ก ๆ เพื่อป้องกันปัญหาจากญาติฝ่ายภรรยานั่นเอง

ฮ่องเฮาทั้งในอดีตและปัจจุบันรวมทั้งสิ้นสามองค์ในฮ่องเต้องค์ปัจจุบันล้วนมีชาติกำเนิดที่ไม่สูงทั้งสิ้น

ซูหยินเหวินกั้วกงไม่ใช่พวกปาเถื่อนไร้เหตุผล น้ำเสียงจึงอ่อนลง “ถ้าอย่างนั้นฮ่องเต้ตรัสอย่างไรกับหนังสือโต้แย้งของเขา”

“ทรงพระอักษรความว่า หากผิดจงปรับปรุงแก้ไข หากไร้ผิดแล้วไซ้รับคำนั้นไว้เตือนใจตน” เหวินกั้วกงมองนางแล้วถาม “เจ้าว่า นี่คือการกล่าวโทษหรือไม่”

แน่นอนว่าไม่ใช่

สูญหินเหวินกั้วกงไม่กล่าวอะไรอีก

ไม่พูดก็สวนไม่พูด แต่ความแค้นเคืองในใจนางไม่อาจจางหายไป
ได้เอง กระนั้นก็ไม่มีหนทางอื่น ได้แต่คาดหวังให้คนที่รู้เรื่องมีไม่มาก
และให้เรื่องนี้เงียบไปโดยเร็วที่สุด แต่ความจริงกลับตรงกันข้ามกับความ
ต้องการของนางอย่างสิ้นเชิง เพราะยังมีมู่จื่อจิ้งแห่งจวนเซวียนซานโหว
คนหนึ่งละที่เอาเรื่องของนางออกไปป่าวประกาศ ในคำพูดของมู่จื่อจิ้งนั้น
มีนัยว่านางไม่ควรรังแกมู่หยวนอวี่ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะลืมนไปแล้วว่าตัวเอง
ก็ไม่ได้มือสะอาดสักเท่าไร

อันที่จริงมู่จื่อจิ้งไม่ได้ลืมนสิ่งที่ตัวเองทำไว้ แล้วก็เพราะว่าได้ นาง
ถึงต้องออกมาเหยียบหัวสูญหินเหวินกั้วกงเช่นนี้ นางรู้ข่าวที่มู่หยวนอวี่
จะมาเมืองหลวงซ้ำว่ามู่จื่อเพยอยู่หลายวัน หลังจากมู่หยวนอวี่ไปเยี่ยม
มู่จื่อเพยแล้ว จดหมายนั้นจึงได้ส่งมาถึงนาง แล้วก็ด้วยเหตุนี้ถึงทำให้
นางเกิดความคิดที่สมเหตุสมผลว่ามู่หยวนอวี่คงจะมาเยี่ยมนางด้วย

และเพียงไม่นานคนในจวนก็รู้ว่าชื่อจื่อจื่อของชายจากบ้านเดิมของนาง
มาถึงเมืองหลวงแล้ว ทุกคนต่างก็พากันมาแสดงความยินดีกับนาง ขนาด
สูญหินเซวียนซานโหวก็ยังตามถึงอยู่หลายคำ อีกทั้งยังสั่งให้คนในห้องเครื่อง
เตรียมอาหารของอวี่นหานเอาไว้หลายรายการ เพียงรอให้มู่หยวนอวี่มาหา
เท่านั้น

แต่รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่เห็นว่ามีใครมา แม้แต่คนส่งข่าวก็ยังไม่ม
ีราวกับจำไม่ได้แล้วว่าในเมืองหลวงนอกจากมู่จื่อเพยแล้วยังมีนางที่เป็นพี่สาว
อยู่อีกคน

รัชสมัยนโปหน้าของมู่จื่อจิ้งหม่นแสงลงไปทุกวัน

นางกับมู่จื่อเพยอายุใกล้เคียงกัน จึงง่ายที่จะเกิดความคิดเปรียบเทียบ
และในความเป็นจริงแล้วนางก็เปรียบเทียบตัวเองกับอีกฝ่ายมาตั้งแต่เล็ก
จนโต ความขุ่นเคืองที่สั่งสมกลายมาเป็นทิวี่ดั่งตัน ทิวี่นี้ทำให้นางรู้สึกว่
ตัวเองตกเป็นรองมู่จื่อเพยอีกครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อจิตใจเต็มไปด้วยโทสะ
จึงทำให้หลุดคำพูดโง่ๆออกไป

เดิมทีนางยังเป็นฝ่ายไปเยื่อนมู่หยวนอวี่ถึงเรือนด้วยตัวเองได้ แต่
เมื่อคำพูดแสนโง่เขลานั้นหลุดจากปากไปแล้วก็ไม่อาจทำได้อีก...คนทั้งจวน

ต่างก็จับตามองนาง กว่าจะรักษาชื่อเสียงอันดีงามของตนไว้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ในเมื่อก่อเรื่องจุดไฟเผาเรือนตัวเองไปแล้ว ย่อมไม่มีบันไดให้นางลง นางจะหาทางลงดี ๆ ได้อย่างไร

ขณะเดียวกันนางก็หวาดกลัว

ใช้ว่านางไม่อยากแก้ไขเรื่องราวที่เกิดขึ้น แม้ว่าหน้าตาจะสำคัญ แต่ก็ไม่สำคัญไปกว่าน้องชายซึ่งเป็นบุตรภรรยาเอกจากบ้านเดิม ต่อให้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากเขา อย่างน้อยก็ไม่ควรล่วงเกินเขา

แต่นางทำพลาดไปแล้ว

ไม่มีทางที่มู่หยวนอวี่จะไม่รู้...คนที่อยู่ในเหตุการณ์มีฮูหยินเหวินกั๋ววง ด้วย ต่อให้นางไม่พูด สาวใช้ที่นางพาไปด้วยก็ต้องพูดอยู่ดี และมู่จื่อเพย ก็จะต้องรู้ เมื่อกุมจุดอ่อนของนางได้แล้ว อีกฝ่ายไม่มีทางปล่อยไปให้เสียเปล่าแน่นอน

หากในเวลาเช่นนี้นางไปพบมู่หยวนอวี่ แล้วมู่หยวนอวี่ไม่ยอมพบนาง จะทำอย่างไรเล่า

แม้ว่าแต่ไหนแต่ไรแล้ว น้องชายคนนี้จะมินิสัยอ่อนโยน แต่ในฐานะที่มู่จื่อจิ้งเป็นบุตรสาว เกิดมาก็มีความหวาดกลัวต่อน้องชายอยู่แล้ว นั่นคือผู้ชาย คือต้นกล้าหนึ่งเดียวของจวนเตียนหนิงอ่อง

สมมุติว่ามู่หยวนอวี่ปิดประตูไม่ต้อนรับนาง ความยากลำบากเกือบสองปีที่ผ่านมาของนางคงเสียเปล่า เมื่อกลับไปถึงจวนเซวียนซานโหว่อีกครั้ง คงต้องอับอายขายหน้าผู้คน

นางที่ทั้งเสียใจและหวาดกลัวจึงลังเลอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งได้รับของที่เกออีเหนียงมารดาของนางฝากมาให้ รวมถึงข่าวที่มู่หยวนอวี่ล้มป่วยและคำบอกเล่าต่าง ๆ

คืนนั้นนางที่ร้อนใจจัดถึงกับมีตุ่มร้อนในขึ้นในปาก และวันต่อมาก็รีบขึ้นรถม้าเดินทางไปยังบ้านตระกูลมู่โดยไม่สนใจอะไรอีก

มู่หยวนอวี่ไม่ได้พบนาง ตอนนั้นมู่หยวนอวี่เพิ่งนำหนังสือโต้แย้งไปส่งกำลังรอผลว่าจะเป็นอย่างไหนเลยจะมีเวลามาสนใจพวกนางอีก

ความคิดที่ว่ามู่หยวนอวี่คงไม่ต้อนรับนางกลายมาเป็นความจริง นางไม่มีเวลามาสนใจว่าคนของจวนเซวียนซานโหว่จะคิดอย่างไร ได้แต่

คิดหาวิธีมาแก้ไขสถานการณ์ในครั้งนี้

ฮูหยินเหวินกั้วกงจึงได้ยื่นเรื่องทีนางเอาไปป่าวประกาศโดยทั่ว

จนทำให้ฮูหยินเหวินกั้วกงไม่มีหน้าจะออกนอกบ้าน ต้องอ้างว่าป่วยยาวไปจนถึงหลังปีใหม่ แม้แต่ตอนปีใหม่ที่เหล่าญาติมิตรมาเยี่ยมก็ไม่ยอมออกมาพบหน้า

...

นั่นคือเหตุการณ์ในตอนหลังจะยังไม่ขอกล่าวถึง

เรื่องราวในขณะนั้นคือ เมื่อการยื่นหนังสือโต้แย้งของมู่หยวนอวี๋ผ่านไป ด้วยดี ผ่านไปไม่นานมู่หยวนอวี๋ก็ถูกเรียกตัวให้เข้าเฝ้า ส่องเต๋ถามว่า “ใกล้จะปีใหม่แล้ว เจ้าเพิ่งหายป่วย จะรอให้ผ่านปีใหม่ไปก่อนแล้วค่อยเข้าเรียน หรือจะเริ่มเรียนตอนนี้เลย”

มู่หยวนอวี๋รีบยิ้มตอบ “อาการป่วยของกระหม่อมหายดีแล้วพะย่ะค่ะ อยู่บ้านกั้วางไม่รู้จะทำอะไร ได้ยินมาว่าราชบัณฑิตอาวุโสเป็นอาจารย์ผู้มีความรู้ลึกซึ้งกว้างขวาง กระหม่อมจึงอยากรีบไปเรียนเร็วๆ จะได้เพิ่มพูนความรู้ให้ตัวเอง”

ส่องเต๋พยักหน้า “เจ้ามีใจใฝ่ศึกษา ดีมาก ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พรุ่งนี้เจ้าก็ไปที่จวนสื่ออ่องเถอะ ซานหลางเองก็อยู่ที่นั่น เขาแก่กว่าเจ้าสองปี นิสัยค่อนข้างดี แต่หากมีอะไรที่ทำให้เจ้าลำบากใจก็ไม่ต้องเก็บไว้ มาบอกเราได้ทุกเมื่อ”

มู่หยวนอวี๋ยิ้ม “กระหม่อมเคยพบองค์ชายสามครั้งหนึ่ง องค์ชายสามเป็นมิตรอย่างยิ่ง ไม่ใช่แค่องค์ชายสามเท่านั้น องค์ชายรองก็ยิ่งใจกว้าง ไม่เพียงไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องบาดหมางครั้งก่อนเก่า ยังยอมอภัยให้กับความสะเพร่าบางอย่างของกระหม่อม กระหม่อมได้เรียนหนังสือกับองค์ชายทั้งสองล้วนเป็นเพราะพระกรุณาธิคุณของฝ่าบาท ไหนเลยจะมีเรื่องที่ทำให้ลำบากใจได้”

เมื่อส่องเต๋ได้ยินมู่หยวนอวี๋พูดถึงจุจิ้นเชิน โทสะที่ยังหลงเหลือก็ผุดขึ้นมา “เออร์หลางไปอยู่ที่วัดชิงโช้วชั่วคราว ยังกลับมาไม่ได้ เจ้าต้องเรียนกับซานหลางคนเดียวไปก่อน”

มู่หยวนอวี้ยังไม่รู้เรื่องที่จูจิ้นเซินถูกไล่ไปอยู่ที่อื่น นึกว่าอาการป่วยของเขาทรุดลงอีกแล้ว ในยุคที่ผู้คนยังงมงาย เมื่อยาที่แพทย์สั่งให้ใช้ไม่ได้ผลก็มักจะหันไปพึ่งการสวดภาวนาขอพรจากองค์เทพแทน จึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง “ฝ่าบาท หรือว่าองค์ชายประจวรอีกแล้ว เมื่อวันก่อนตอนที่กระหม่อมไปเยี่ยมเขายังดี ๆ อยู่เลย”

เรื่องน่าอายอย่างการที่บุตรชายพูดถากถางครอบครัวตัวเองว่าโง่เขลา น่าขัน ฮองเต้ไม่อยากจะพูดถึงอีก แต่เมื่อได้ยินมู่หยวนอวี้กล่าวเช่นนั้น ก็อดประหลาดใจไม่ได้... นิสัยเอาแต่ใจของจูจิ้นเซินกำเริบเมื่อไหร่ แม้แต่คนเป็นบิดาก็ยังไม่ไว้หน้า คนอื่นก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ด้วยเหตุนี้คนที่กล้าคบค้าสมาคมกับเขาจึงมีไม่มาก ซื่อจื้อน้อยผู้นี้ใจกล้าไม่เบา ถึงขนาดกล้าเอาตัวมาใกล้ชิดกับเขา

ฮองเต้ก็ได้แต่กล่าวว่า “ไม่ใช่ เขาเสียกิริยาต่อหน้าเรา เราเลยสั่งให้เขาไปทบทวนตัวเองสองเดือน”

คราวนี้เป็นมู่หยวนอวี้บ้างที่ต้องกลัดกลุ้ม เพราะไม่สะดวกที่จะถามว่าจูจิ้นเซินเสียกิริยาอย่างไร... ลางสังหรณ์บอกนางว่าเรื่องราวไม่ได้ง่ายดายแค่นี้ ด้วยรูปลักษณ์ของจูจิ้นเซิน เพียงแค่นอนเฉย ๆ ก็ยังเจริญหูเจริญตา ต่อให้เขาหลังค่อมเป็นอูฐก็ยังดูสง่างามมากกว่าคนอื่น จะมีอะไรทำให้เขาเสียกิริยาได้

ระยะเวลาการทบทวนตัวเองสองเดือนไม่นับว่าสั้น ไม่เหมือนว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย

เมื่อเห็นว่าฮองเต้ไม่มีคำพูดอย่างอื่น มู่หยวนอวี้ก็ทุลไปด้วยความอึดอั้น ออกจากประตูวังขึ้นรถม้า ในใจก็ใคร่ครวญเข้าไปซ้ำมาไม่หยุด

นางกำลังสองจิตสองใจว่าจะไปหาจูจิ้นเซินดีหรือไม่

จูจิ้นเซินนับว่าเป็นมิตรกับนางไม่น้อย ตอนนั้นเขาเกิดเรื่อง หากเขาเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรง ถูกบิดาไล่ให้ไปอยู่วัดเพื่อทบทวนตัวเองก็คงไม่เป็นปัญหา แต่เขาเป็นคนไข้โรค หากไม่สนใจไปดีเสียเลยก็ออกจะไร้น้ำใจไปหน่อย

เพราะอย่างไรเสีย เมื่อวันก่อนนางก็เพิ่งไปปรึกษาหารือกับเขา

คิดไปคิดมานางก็เลิกฝ้าม่านรถม้า ถามสารถึที่อยู่ข้างนอก “วัดซึ่งไซ้

อยู่ที่ไหน ห่างจากที่นี่มากไหม”

สารถิคือบ่าวเก่าแก่ของบ้านตระกูลมู่ คำนึงเคยกับเส้นทางในเมืองหลวงเป็นอย่างดี พอได้ยินคำถามก็เอ่ยตอบ “ไม่ถือว่าไกล ไปจากที่นี่ก็ประมาณหนึ่งชั่วยามกระมัง”

มู่หยวนอวี๋ตกตะลึง “ถ้าอย่างนั้นก็อยู่ในเมืองนะสิ”

สารถิตอบ “ขอรับ”

อยู่ใกล้ขนาดนี้ ไม่ไปถามไถ่สักคำยอมไม่ได้ จูจิ้นเฉินจะยอมพบหน้านางหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นางไม่อาจเสแสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลองคิดดูแล้วฮ้องตะโกนบอกเค้าว่าให้เขาไปพบทวนตัวเอง ไม่ได้บอกว่าสั่งกับบริวาร

จึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ยังไม่กลับบ้าน ไปที่วัดซึ่งโซ่วก่อน”

สารถิขับรถม้าไปตามคำสั่ง ประมาณหนึ่งชั่วยามต่อมาถึงวัดซึ่งโซ่ว วัดซึ่งโซ่วคือวัดของเชื้อพระวงศ์ แม้ว่าเวลาปกติจะต้อนรับคนทั่วไป มาจุตฐูปไหว้พระ แต่พวกชาวบ้านหวาดเกรงในบารมีของเชื้อพระวงศ์ โดยปกติแล้วจึงไม่มีใครกล้ามา ฉะนั้น แม้จะอยู่ในเมือง ประตุนำวัดก็ยังเงียบสงัด ไม่มีภาพวันรูปลอยโขมดเหมือนวัดอื่นๆ

ณเธรน้อยที่เฝ้าอยู่หน้าประตูเฝ้าหน้าเป็นกำลัง พอเห็นว่ามีแขกมาเยือนก็พอจะทำตัวให้กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาได้บ้าง เขาวิ่งไปแจ้งคนข้างใน เพียงครู่เดียวก็กลับออกมาเชิญมู่หยวนอวี๋เข้าไป

มู่หยวนอวี๋ลงจากรถม้า นางเพ่งหายป่วยจึงระมัดระวังเรื่องให้ความอบอุ่นกับตัวเองมากเป็นพิเศษ จัดแจงสวมหมวกขนสัตว์หนานุ่ม ประคองเตาอุ่นไว้ในมือแล้วเดินตามณเธรน้อยไป

นางไม่รู้ว่าทางออกไปไม่ไกล หลี่เฟยจางนั่งเอนหลังอยู่ในรถม้าของตัวเอง เลิกผ้ามานอก เกิดเป็นช่องเล็กๆ และมองออกมาด้วยสายตาซับซ้อน

เขามาที่นี่ติดต่อกันสองวันแล้ว แต่ก็ไม่เคยได้พบหน้าจูจิ้นเฉิน

องค์ชายรองผู้นี้เข้าถึงได้ยากเกินไป แล้วก็คาดเดาได้ยากเกินไปเช่นกัน บางทีเขาอาจจะลองวิธีอ้อมๆ เพื่อช่วยให้ตัวเองบรรลุเป้าหมาย...

ต่อให้จะมีความสัมพันธ์อีกชั้นหนึ่งกันขวางอยู่ ในอนาคตอาจต้อง

ยอมก้มหัวให้จวนเตียนหนึ่งอ่อง เดิมทีทั้งสองตระกูลก็เดินกันคนละเส้นทาง
อยู่แล้ว ผลกระทบย่อมมีไม่มาก อย่างไรก็ตามเสีย ก็ดีกว่าต้องกลืนใจไปสนับสนุน
องค์ชายสามซึ่งสตรีผู้นั้นเป็นคนเลี้ยงดู

ชีพันอา

ใครว่าการเป็นชื่อจ้อยแห่งนครอิ่นหนานนั้นแสนสบาย
ควมมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะเข้าใจ
ว่าการจะรักษาตำแหน่ง “ชื่อจ้อย” ไว้ไม่ใช่เรื่องง่าย

มู่หยวนอวี่จำต้องเดินทางไกล
จากบ้านเกิดเมืองนอนมาอยู่ในเมืองหลวง
เพื่อรักษาความลับที่สำคัญและชีวิตของตน

แต่ก็เหมือนโชคชะตาเล่นตลก
เมื่อบิดาเรียกตัวมู่หยวนอวี่กลับอิ่นหนานบ้านเกิด
การมาอยู่เมืองหลวงครั้งนี้จะเสียเปล่าหรือไม่
แผนการในชีวิตของมู่หยวนอวี่จะเป็นอย่างไร
ใครเล่าจะรู้...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4782-1

9 786161 847821

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnath.P
Illustrator: Rong Jing 容境

425 หน้า